

L. A. GEELHOED
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2006. szeptember 12.¹

Tartalomjegyzék

I – Bevezetés	I - 736
II – A határozat	I - 737
III – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet	I - 740
IV – A Bíróság előtti eljárás	I - 740
V – A Sumitomo keresete	I - 741
A – A kereset terjedelme	I - 741
B – Az első jogalap: az EK 81. cikk (1) bekezdésének az „egyedileg gyártott” csővezetékek kapcsán való megsértése megállapításakor megsértették a közösségi jogot	I - 743
1. Az Elsőfokú Bíróság érvelése	I - 743
2. A fellebbező érvei	I - 747
a) Bert Becher nyilatkozata	I - 747
b) A „Gruber + Weber” pont	I - 749
c) A Vallurec-nyilatkozatok	I - 749

1 – Eredeti nyelv: holland.

3. A Bizottság érvei	I - 751
a) Előzetes megjegyzés	I - 751
b) Bert Becher nyilatkozatára vonatkozó érvek	I - 751
c) A bizonyítási teher megfordulására vonatkozó érvek: a „Gruber + Weber” pont	I - 753
d) Pierre Verluca nyilatkozataira vonatkozó érvek	I - 753
4. Mérlegelés	I - 757
a) Előzetes megjegyzések	I - 757
b) Pierre Verluca nyilatkozatai	I - 759
c) Bert Becher nyilatkozata	I - 762
d) A „Gruber + Weber” pont	I - 764
C – Az eljárás túlzott időtartamára alapított második jogalapról	I - 765
1. A fellebbező érvei	I - 765
2. A Bizottság érvei	I - 766
3. Álláspont	I - 767
VI – A Nippon Steel fellebbezése	I - 771
A – Az első jogalap: az Elsőfokú Bíróság helytelen bizonyítási szint alkalmazásával tévesen alkalmazta a jogot, mivel bizonyították, hogy a Bizottság állításai nincsenek összhangban a felperes kereskedelmi érdekeivel, és ezért nem logikusak	I - 771
1. A megtámadott ítélet releváns részei	I - 771
2. A fellebbező érvei	I - 772
3. A Bizottság érvei	I - 773
4. Álláspont	I - 775
	I - 735

B – A második jogalap: az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor egy olyan ügyben használt helytelen bizonyítási normát, amelyben az okirati bizonyítékok nem egyértelműek, miközben a felperes a vitatott magatartás hihető alternatív magyarázatát adta	I - 779
C – A harmadik jogalap: az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor helytelen bizonyítási normát használt olyan bizonyítékként, amelyet azért kell szolgáltatni, hogy alátámassza a Bizottság által elsődleges bizonyítékokként bemutatott vitatott nyilatkozatokat, amelyek azonban kevésbé voltak hihetőek, egyáltalán nem egyértelműek, és ellentétben állnak a többi bizonyítékkal	I - 779
D – A negyedik jogalap: az Elsőfokú Bíróság jogi hibát követett el, amikor ellentmondásos és téves indokolásra alapozta azon feltevését, amely szerint Bert Becher 1997. április 21-i nyilatkozata megerősíti Pierre Verlucának az egyedileg gyártott acélcsővek tárgyában elkövetett jogsértéssel kapcsolatos nyilatkozatait	I - 780
1. A fellebbező érvei	I - 780
2. A Bizottság érvei	I - 780
3. Mérlegelés	I - 781
VII – A költségekről	I - 783
VIII – Véggkövetkeztetések	I - 783

I – Bevezetés

vonatkozó rész tekintetében benyújtott fellebbezés.²

1. Az ügy tárgya a Sumitomo Metal Industries Ltd (a továbbiakban: Sumitomo) és a Nippon Steel Corp. (a továbbiakban: a Nippon Steel) által az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering Corp. és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletével szemben (EBHT 2004., II-2501. o.) a rájuk

2. A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság csökkentette a felperesekre az EK-Szerződés 81. cikke alkalmazására vonatkozó

² – A továbbiakban: megtámadott ítélet.

eljárásban (IV/E-1/35.860-B „varrat nélküli acélcsövek”-ügy) 1999. december 8-án hozott 2003/382/EK bizottsági határozatban³ (a továbbiakban: határozat) kiszabott bírságot, de ezt meghaladó részben elutasította a fenti határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti kereseteket.

II – A határozat

3. A határozat címzettje nyolc varrat nélküli acélcsöveket gyártó vállalkozás. A vállalkozások közül négy európai (a továbbiakban: közösségi termelők): a Mannesmannröhren-Werke AG (a továbbiakban: Mannesmann), a Vallourec SA (a továbbiakban: Vallourec), a Corus UK Ltd (korábban British Steel, a továbbiakban: Corus) és a Dalmine SpA (a továbbiakban: Dalmine). A határozat négy további címzettje japán vállalkozás (a továbbiakban: japán termelők), nevezetesen az NKK Corp., a Nippon Steel, a Kawasaki Steel Corp. és a Sumitomo.

4. A varrat nélküli acélcsöveket az olaj- és gáziparban használják. A termékek két fő csoportra oszthatók.

5. Az első csoportba a fúrócsövek tartoznak, amelyeket általában „Oil Country Tubular Goods”-nak vagy „OCTG”-nek neveznek. Menet nélküli (sima végű) vagy menetes változatban árulják őket. A menet arra szolgál, hogy az OCTG-csőveket egymáshoz lehessen csatlakoztatni. A menet elkészíthető az American Petroleum Institute (API) szabványainak megfelelően. Az ilyen eljárás szerinti menettel ellátott csövek megnevezése a továbbiakban: szabvány menetes OCTG-csővek. A menet elkészíthető továbbá speciális, általában szabadalmaztatott eljárással. Az utóbbi esetben a menet vagy illesztés „kiváló minőségű” vagy „kiváló”. Az ilyen eljárás szerinti menettel ellátott csövek elnevezése a továbbiakban: kiváló minőségű menetes OCTG-csővek.

6. A második termékcsoportba az olaj vagy gáz szállítására szolgáló, varrat nélküli acél csővezetékek tartoznak („line pipe”), amelyek között megkülönböztethetők a szabvány gyártási előírások alapján készült és a meghatározott projektek kivitelezésére gyártott csővezetékek (a továbbiakban: egyedileg gyártott csővezetékek).

7. Az Európai Közösségek Bizottsága 1994 novemberében vizsgálatot indított az olajipar által használt varrat nélküli acélcsövekre vonatkozó versenyellenes magatartások fennállásával kapcsolatban. A Bizottság 1994 decemberében több termelőnél, köztük a Sumitomónál is, vizsgálatot folytatott. 1996

3 – HL 2003. L 140., 1. o.

szeptembere és 1997 decembere között a Bizottság további vizsgálatokat folytatott le a Vallourec, a Dalmine és a Mannesmann vállalkozásoknál.

illették. A Bizottság azt is megállapította, hogy a klub tagjai az alapszabályokat ténylegesen tiszteletben tartották, és hogy ennek következtében a megállapodásnak a közös piacon versenykorlátozó hatása volt.

A Vallourec vállalkozásnál 1996. szeptember 17-én folytatott vizsgálat során a Vallourec Oil & Gas elnöke, Pierre Verluca olyan nyilatkozatot tett (a továbbiakban: Pierre Verluca nyilatkozata), amely fontos szerepet játszott a határozat meghozatalánál.

A Mannesmannnál folytatott vizsgálat során a vállalkozás igazgatója, Bert Becher is válaszolt a Bizottság által számára feltett néhány kérdésre (a továbbiakban: Bert Becher nyilatkozata). E válaszok is kifejezett alapot szolgáltak a határozathoz.

9. A megállapodás három részből állt: az elsőt a nemzeti piacok figyelembevételére vonatkozó alapszabályok alkotják, amelyek a megtámadott határozat 1. cikkében megállapított jogsértést valósítják meg; a második árak rögzítése a pályázati felhívásokra és minimum árak rögzítése a „különleges piacokra” nézve; a harmadik rész pedig a világpiac többi részének (Kanada és az Amerikai Egyesült Államok kivételével) felosztása „piacfelosztási kulcsok” útján („sharing keys”) (a határozat [61] preambulumbekzdése).

8. A határozat szerint a nyolc címzett társaság megállapodást kötött, amelyek többek között biztosították egymás nemzeti piacának tiszteletben tartását (a határozat [62]–[67] preambulumbekzdése). A megállapodás szerint minden egyes vállalkozás kötelezte magát arra, hogy nem ad el szabvány menetes OCTG-csővet vagy egyedileg gyártott csővezeték a megállapodás többi résztvevőjének nemzeti piacán. A megállapodást az úgynevezett „Európa-Japán klub” találkozó keretében kötötték. A nemzeti piacok tiszteletben tartásának elvét az „alapszabályok” („Fundamentals”) névvel

10. A Bizottság az alapszabályok létezésére vonatkozó következtetését a határozat (62)–(67) preambulumbekzdésében felsorolt dokumentumokra és a (68) preambulumbekzdésben foglalt táblázatra alapozta. A Bizottság szerint ebből a táblázatból kitűnik, hogy a nemzeti gyártók részesedése nagyon magas volt az OCTG-csőveknek és a csővezetékeknek a megtámadott határozat címzettjei által Japánban és a négy közösségi gyártó saját hazai piacán megvalósított értékesítésében. A Bizottság ebből arra következtetett, hogy a megállapodás felei egészében véve ténylegesen tiszteletben tartották a nemzeti piacokat. Ami a megállapodás másik

két részét illeti, a Bizottság az ezekre vonatkozó bizonyítékokat a határozat (70)–(77) preambulumbekkezdésében adja elő.

11. A Bizottság szerint az Európa-Japán klub 1977 és 1994 között évente kétszer ülésezett (a határozat [59] és [60] preambulumbekkezdése).

12. A Bizottság mindazonáltal a jogsértés fennállását csak 1990-től állapított meg, tekintettel az 1977 és 1990 között a Bizottság és a japán kormány között megkötött, az export önkéntes korlátozásáról szóló megállapodásokra (a megtámadott határozat 108. pontja). A Bizottság szerint a jogsértés 1995-ben megszűnt (a megtámadott határozat [96] és [97] preambulumbekkezdése).

13. A jelen fellebbezések szempontjából releváns részében a határozat rendelkező része az alábbiak szerint rendelkezik:

„1. cikk

1) [...] a Sumitomo Metal Industries Limited [és] a Nippon Steel Corporation [...] meg-

sértették az EK-Szerződés 81. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy többek között a varrat nélküli szabvány menetes OCTG-csővek és az egyedileg gyártott csővezetékek nemzeti piacainak tiszteletben tartását célzó megállapodásban a jelen határozat indokolásában részletezett módon és mértékben részt vettek.

2) A jogsértés [...] a Sumitomo Metal Industries Limited [és] a Nippon Steel Corporation részéről [...] 1990-től 1995-ig tartott.

[...]

4. cikk

A Bizottság a következő bírságokat szabja ki az 1. cikkben említett vállalkozásokra az ott leírt jogsértések elkövetése miatt:

[...]

(5) Sumitomo Metal Industries
Limited 13 500 000 euró

pította a felrótt jogsértés elkövetését az 1991. január 1-jét megelőző és az 1994. június 30-át követő időszakra vonatkozóan;

(6) Nippon Steel
Corporation 13 500 000 euró

– a két felperesre egyenként kiszabott pénzbírság összegét 10 935 000 euróban állapította meg;

[...].”

– egyebekben a kereseteket elutasította;

III – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

– a feleket kötelezte saját költségeik viselésére.

14. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2000. február 28-a és április 3-a között benyújtott hét keresetlevéllel a nyolc megbírságolt társaság közül hét, köztük a Sumitomo és a Nippon Steel keresetet indított a határozat ellen. Valamennyien a határozat teljes vagy részleges megsemmisítését és a rájuk kiszabott bírság megsemmisítését, másodlagosan a határozat teljes vagy részleges fenntartása esetén a fent nevezett bírság csökkentését kérték.

IV – A Bíróság előtti eljárás

16. A Sumitomo kérte, hogy a Bíróság:

– egészben vagy részben helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

15. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság:

– megsemmisítette a határozat 1. cikkének (2) bekezdését, amennyiben az megállá-

– egészben vagy részben semmisítse meg a határozat 1. és 3–6. cikkét, amennyiben azok a Sumitomót érintik;

- amennyiben szükséges, kötelezze a Bizottságot, hogy fizessen a Sumitomónak az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott időtartama miatt legalább 1 012 332 eurót;
 - a Bizottságot kötelezze mind az Elsőfokú Bíróság, mind a Bíróság előtt felmerült költségek viselésére.
17. A Nippon Steel kérte, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
 - semmisítse meg a határozatot, amennyiben az a Nippon Steelt érinti;
 - másodlagosan, amennyiben csak az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében adna helyt a fellebbezésnek, kétharmaddal csökkentse a rá kiszabott bírság mértékét;
 - a Bizottságot kötelezze mind az Elsőfokú Bíróság, mind a Bíróság előtt felmerült költségek viselésére.
18. A Bizottság kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezéseket, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.
19. A Bíróság elnöke 2005. március 15-i végzésével a Sumitomo és a Nippon Steel által benyújtott fellebbezéseket egyesítette.
20. A felek szóbeli előadását a 2005. december 8-i tárgyalás során hallgatták meg.

V – A Sumitomo keresete

A – A kereset terjedelme

21. Gazdaságosságra hivatkozva keresetében (2.3 pont) a Sumitomo úgy érvel, hogy elfogadja a Nippon Steel fellebbezésében a szabvány menetes OCTG-csövek és az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán kifejtett érveket. A Sumitomo által az eljárás során kifejtett érvek csak az Elsőfokú Bíróság azon érvelésére vonatkoznak, amelyből az Elsőfokú Bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a Sumitomo érintett az EK 81. cikk (1)

bekezdésének megsértésében az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán. A Sumitomo kéri továbbá, hogy egyesítsék a két ügyet.

kifejtés nélküli – hivatkozás nem tesz eleget ennek a követelménynek.⁶

22. Véleményem szerint a Sumitomonak azon kísérlete, hogy a fellebbezés terjedelmét kibővítsé, azaz hogy egy másik fél „vonatára kíván felszállni”, nem elfogadható.

25. A fellebbezésben valamely másik, hasonló eljárás keretében fellebbező fél által felhozott jogalapokra és érvekre tett általános utalás – véleményem szerint – még akkor sem felel meg a pontosság és az egyértelműség követelményének, ha a hasonló fellebbezésben felhozott érvek és jogalapok ott kifejtésre is kerültek.

23. A Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a fellebbezésnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapokat és jogi érveket.

26. Valójában, még ha olyan jelentős tartalmi hasonlóság van is két vagy több fellebbezés között, amely az eljárás és az elkövetkezendő ítélet céljaiból az ügyek egyesítéséhez vezethet, fellebbezésében minden egyes fellebbező köteles – az eljárási szabályzat 112. cikke szerint – pontosan megjelölni azokat a jogalapokat és érveket, amelyekre a megtámadott ítélet bizonyos pontjainak bírálatokor hivatkozik, valamint azokat a következtetéseket, amelyek – a fellebbező szerint – ezekből levezethetők.⁷

24. A Bíróság állandó és kiterjedt ítélkezési gyakorlatában megállapította, hogy a felhozott jogalapoknak az Elsőfokú Bíróság ítéletére kell vonatkozniuk⁴, és hogy az elfogadhatatlanság terhe mellett a fellebbezésnek pontosan meg kell jelölnie az ítélet azon pontjait, amelyekben az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot.⁵ A pontosság követelményéből különösen az következik, hogy valamely jogalapra történő – további

4 – Elfogadhatatlannak azok a jogalapok, amelyek valójában valamely intézmény aktusaira vagy mulasztásaira irányulnak. A hivatkozott jogalapok egyszerű újbóli megismétlése azzal járna, hogy egy „rendes” keresetről lenne szó. Lásd különösen a C-401/96. P. sz., Somaco kontra Bizottság ügyben 1998. május 7-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-2587. o.) 49. pontját és a C-161/97. P. sz., Kernkraftwerke Lippe-Ems kontra Bizottság ügyben 1999. április 22-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-2057. o.) 76. és 77. pontját.

5 – Lásd különösen a C-221/97. P. sz., Schröder és társai kontra Bizottság ügyben 1998. december 10-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-8255. o.) 35. és 38–42. pontját és a C-257/98. P. sz., Lucaccioni kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-5251. o.) 61. és 62. pontját.

6 – A C-51/92. P. sz., Hercules Chemicals kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet (EBHT 1999., I-4235. o.) 113. pontja.

7 – Az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság az első fokú keresetek esetén is korlátozó gyakorlatot folytatott a keresetek általános utalások útján történő kibővítése tekintetében. Lásd kifejezetten a T-31/99. sz., ABB Asea Brown Boveri kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítélet (EBHT 2002., II-1881. o.) 113. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a Bíróság által a C-310/97. P. sz., Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ügyben 1999. szeptember 14-én hozott ítéletének (EBHT 1999., I-5363. o.) 52–63. pontjában felsorolt elveket. Az Elsőfokú Bíróság nemrég újból kifejtette ezeket az érveket a T-209/01. sz., Honeywell International kontra Bizottság ügyben 2005. december 14-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-5523. o.) 53–68. pontjában.

27. A fellebbezés pontos meghatározása és részletezése elengedhetetlen feltétele az olyan eljárás szabályosságának és megfelelő lefolytatásának, amelyet kizárólag jogi kérdések vizsgálatára hoztak létre. Ez a pontosítás a szemben álló fél érdekében is megkövetelendő, akinek egyértelműen értesülnie kell a vele szemben felhozott kifogásokról és érvekről.

28. Mindezekből arra a következtetésre jutok tehát, hogy a Sumitomo fellebbezése nem elfogadható, amennyiben a Nippon Steelnek a határozat ellen benyújtott fellebbezésében kifejtett kifogásaira és érveire hivatkozik.

B – Az első jogalap: az EK 81. cikk (1) bekezdésének az „egyedileg gyártott” csővezetékek kapcsán való megsértése megállapításakor megsértették a közösségi jogot

1. Az Elsőfokú Bíróság érvelése

29. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság az alábbi módon értékelte a felperecek által az első fokon hivatkozott első jogalapot, amelyet arra alapítottak, hogy a Bizottság nem bizonyította kielégítő módon a határozat 1. cikkében megállapított jogsértést.

30. A megtámadott ítélet 173–188. pontjában az Elsőfokú Bíróság felsorolja azokat a követelményeket, amelyeket a Bizottságnak tiszteletben kell tartania a bizonyítékok értékelése során.

31. Ezek után az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta az első jogalap második részét, amelyet arra alapítottak, hogy a felhozott bizonyítékoknak nincs bizonyító erejük, másodlagosan pedig ugyanezen jogalap első részét, amelyet arra alapítottak, hogy a vitatott megállapodás fennállása nem illik bele a brit offshore piacon és a más piacokon fennálló helyzetbe (189–337. pont).

32. Az Elsőfokú Bíróság különös jelentőséget tulajdonít Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatának, amelyet kiegészít az 1996. október 14-i nyilatkozata és a „Vallourec-nél lefolytatott vizsgálat” című dokumentum (a továbbiakban együttesen: Pierre Verluca nyilatkozatai). Pierre Verluca nyilatkozatainak jelentősége állítólag abban áll, hogy ez az egyetlen olyan bizonyíték, amely a jogsértés összes tényezőjét igazolja, különösen annak időtartamát és az érintett termékeket (azaz a szabvány menetes OCTG-csőveket és az „egyedileg gyártott” csővezetékeket) (189. pont).

33. A 205–212. pontban az Elsőfokú Bíróság kifejti azokat az indokokat, amelyek alapján Pierre Verluca nyilatkozatait megbízhatónak tartja, és különös jelentőséget tulajdonít azoknak.

34. A 219–221. pontban az Elsőfokú Bíróság az alábbi módon zárja e jogalap vizsgálatát:

„219. Az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében figyelembe kell venni azt is, hogy egyetlen, kartellben való részvétellel vádolt vállalkozás vallomása, amelynek pontosságát több más, hasonlóan megvádolt vállalkozás vitatja, nem tekinthető az utóbbiak által elkövetett jogsértés megfelelő bizonyítékának [...]. Ennek következtében Pierre Verluca nyilatkozatait megbízhatóságuk ellenére más bizonyítékoknak is alá kell támasztaniuk, hogy a megtámadott határozat 1. cikkében bírsággal sújtott jogsértés fennállását igazolni lehessen.

220. Mindazonáltal a megerősítés elvárt mértéke – Pierre Verluca nyilatkozatainak megbízhatóságára tekintettel – a jelen ügyben a pontosságot és erősséget tekintve is alacsonyabb, mintha az utóbbiak nem lennének különösebben hitelesek. Tehát ha úgy ítélem meg, hogy egybehangzó bizonyítékok egy csoportja alátámasztja a Pierre Verluca által és a megtámadott határozat 1. cikkében említett piacfelosztó megállapodás létezését és bizonyos konkrét részleteit, akkor az utóbbi nyilatkozatai önmagukban elegendőek lehetnek a megtámadott határozat más részeinek igazolására is [...]. Amennyiben továbbá valamely dokumentum nem mond nyilvánvalóan ellent

Pierre Verluca nyilatkozatainak a piacfelosztó megállapodás létezésével és alapvető tartalmával kapcsolatban, az a tény, hogy a Bizottság az általa leírt megállapodás lényeges elemeire nézve bizonyítékot szolgáltat, elegendő ahhoz, hogy megfelelően alátámassza a megállapodást a terhelő bizonyítékok csoportjával összefüggésben [...].”

35. A 222–331. pontban az Elsőfokú Bíróság megvizsgálja a határozatban megjelölt további bizonyítékokat. A 294–302. pontban az Elsőfokú Bíróság különös jelentőséget tulajdonít a Mannesmann nevében Bert Becher által tett nyilatkozatnak.

36. Bert Becher nyilatkozatának megbízhatósága kapcsán, amelyet első fokon azzal az indokkal vonnak kétségbe, hogy csak közvetett információon alapulhat, az Elsőfokú Bíróság a 297. pontban kimondta: „[...] amennyiben a vállalkozás – mint a jelen ügyben a Mannesmann – képviselőjeként nyilatkozó személynek nincs személyes tudomása a lényeges tényekről, de bevallja a saját és más vállalkozások által elkövetett jogsértést, e személy szükségképpen támaszkodik a

vállalkozása, különösen annak a kérdéses magatartásról közvetlen tudomással bíró munkavállalói által szolgáltatott információkra [...]”

37. A 302. pontban Bert Becher nyilatkozatának megbízhatósága kapcsán az Elsőfokú Bíróság azt nyilatkozta, hogy „az a tény, hogy Bert Becher tagadta az alapszabályok Európán belüli részének létezését, amely előírta volna az európai termelők számára, hogy kölcsönösen tiszteletben kell tartaniuk egymás hazai piacát, bizonyos mértékig valóban gyengíti nyilatkozata Pierre Verluca állításait alátámasztó bizonyító erejét. Mindazonáltal megjegyzendő, hogy Bert Becher egyértelműen megerősítette az európai és japán termelők közötti piacfelosztó megállapodás létezését az OCTG-csövek és az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán [...]. Következésképpen nyilatkozata megerősíti Pierre Verluca állításait a jogsértés ezen elemét illetően, és így azt is, hogy a japán felperesek részesei voltak a piacfelosztó megállapodásnak, amely keretében megegyeztek, hogy nem hoznak forgalomba szabvány menetes OCTG-csöveket és egyedileg gyártott csővezetékeket a közösségi piacon [...]”.

38. Az Elsőfokú Bíróság az alábbi következtetésekre jut a Bizottság által a határozatban kifejtett bizonyítékok mérlegelése kapcsán:

„332. Nem tűnik ki egyértelműen a bizonyítékokat képező dokumentumok

nagy részéből, mely varrat nélküli acélcsövekre terjed ki a piacfelosztó megállapodás, de nem fér hozzá kétség, hogy az érintett termékek magukba foglalták a szabvány menetes OCTG-csöveket. A stratégiai észrevételekről és a VAM-szerződésről tett észrevételekről szóló feljegyzésekben, a »piacfelosztási kulcs« dokumentumban és a Mannesmann válaszában e termékekre szereplő utalások, és a Bizottság által előterjesztett egyéb dokumentumokban az OCTG-csövekre való általános, pontosabb meghatározás nélküli hivatkozások megfelelően és egyértelműen alátámasztják Pierre Verluca nyilatkozatait arról, hogy az alapszabályok e termékekre vonatkoztak.

333. Ami az egyedileg gyártott csővezetékeket illeti, egyetlen bizonyíték, a Bert Becher által a Mannesmannnak írt válasz egyértelműen alátámasztja Pierre Verluca nyilatkozatát, hogy a jogellenes megállapodás magában foglalta azokat a termékeket is. E válasz különösen nagy bizonyító erejét tekintve, mely körülményt az Elsőfokú Bíróság részletesen kifejtett a fenti 294–302. pontban, úgy kell tekinteni, hogy alátámasztja Pierre Verluca nyilatkozatait, amelyek maguk is nagyon megbízhatók [...] e termékek kapcsán.

334. Az Elsőfokú Bíróság korábban már úgy ítélte meg, hogy ha a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok összessége alapján meg lehet állapítani Pierre Verluca által említett és a megtámadott határozat 1. cikkében leírt piacfelosztó megállapodás létezését vagy bizonyos konkrét tényezőit, ez utóbbi nyilatkozatai önmagukban elegendőek ez esetben a megtámadott határozat többi tényezőjének igazolására, a »Cement«-ítélet [...] 1838. pontjából eredő elvvel összhangban, amelyre a Bizottság is hivatkozik [...]. Az Elsőfokú Bíróság már úgy ítélte meg a 330. és 332. pontban, hogy a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok összessége elegendő Pierre Verluca nyilatkozatainak alátámasztására, különösen a szabvány mentes OCTG-csövek tekintetében.
335. E körülmények között meg kell állapítani, hogy Pierre Verluca egyértelműen az igazságot állította nyilatkozataiban, így e nyilatkozatok elegendő bizonyítékot képeznek annak megállapításához, hogy az Európa-Japán klub tagjai hazai piacának tiszteletben tartásáról szóló megállapodás nemcsak a szabvány mentes OCTG-csövekre, hanem az egyedileg gyártott csövezetekre is kiterjedt, amint azt több más bizonyíték is mutatja. Nincs ok feltételezni, hogy Pierre Verluca, akinek közvetlen tudomása volt a tényekről, a csövezeteket illetően téves nyilatkozatot tett volna, amikor más bizonyítékok alátámasztják a megállapodás létezésével és a szabvány mentes OCTG-csövekre való alkalmazásával kapcsolatos nyilatkozatait.
336. Végül, még ha feltételezzük is, hogy a japán felperesek kétséget keltettek azzal kapcsolatban, hogy nem bizonyították, mely termékeket érint a megtámadott határozat 1. cikkében szankcionált megállapodás, megjegyzendő, hogy ha a határozat annak teljességét nézve bemutatja a megállapodás egy bizonyos termékre való alkalmazását, és megemlíti az ennek alapjául szolgáló bizonyítékot, az a tény, hogy a határozat nem tartalmaz pontos és kimerítő listát a jogsértés által érintett termékek fajtáiról, önmagában nem elegendő a határozat megsemmisítéséhez (az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap összefüggésében lásd analógia alapján a Gruber + Weber kontra Bizottság-ügyben hozott ítélet [lásd fent a 203. pontban] 214. pontját). Ha ez nem így lenne, a vállalkozás kibújhatna a büntetés alól annak ellenére, hogy a Bizottság bizonyossággal megállapította a jogsértés elkövetését, ha nem bizonyított, hogy a szóban forgó vállalkozás által értékesített hasonló termékek közül pontosan melyekre vonatkozik a jogsértés.”

2. A fellebbező érvei

39. A fellebbezőknek azok az érvei, amelyek azt a jogalapot kívánják alátámasztani, amely szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a japán felperesek részesei az EK 81. cikk (1) bekezdésének az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán történő megsértésének, három csoportba oszthatóak:

a) az Elsőfokú Bíróság azon következtetésével szembeni érvek, amely szerint Bert Becher nyilatkozata megfelelően igazolja Pierre Verluca nyilatkozatait;

b) a megtámadott ítélet 33. pontjából (az úgynevezett „Gruber + Weber” pontból) származó bizonyítási teher megfordulásával szembeni érvek;

c) az Elsőfokú Bíróság azon következtetésével szembeni érvek, amely megerősíti, hogy Pierre Verluca nyilatkozatait megbízhatónak kell minősíteni.

40. A továbbiakban a fellebbezésben követett rendben tárgyalom az első jogalap három részét:

a) Bert Becher nyilatkozata

41. Bert Becher nyilatkozatával kapcsolatban a fellebbező felek első helyen azzal érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság téves bizonyító erővel tulajdonított a nyilatkozatnak, amikor azt állapította meg, hogy az egyértelműen megerősíti az egyedileg gyártott csővezetékek piacát felosztó megállapodás létezését.

42. Az Elsőfokú Bíróságnak különösen tekintettel kellett volna lennie arra a tényre, hogy Bert Becher két fenntartással is élt a nyilatkozatában: tudniillik olyan tényekről beszélt, amelyek azelőtt történtek, hogy a Mannesmann igazgatója lett volna, és az általa használt kifejezésekből is egyfajta bizonytalanság és kétely tűnik ki azzal kapcsolatban, amit ezekről az eseményekről⁸ mondtak neki. A megtámadott ítélet 97. pontjában az Elsőfokú Bíróság feltevése, amely szerint Bert Becher nyilatkozata a társasága által adott tájékoztatáson alapszik, amelyet olyan munkavállalóktól kapott, akiknek közvetlen ismeretük van a kérdéses gyakorlatokról, tisztán spekulatív jellegű, és a bizonyító erő téves értékélését is jelenti.

8 – Bert Becher nyilatkozatának kérdéses része a francia fordításban a következőképpen hangzik: „Az alapszabály tartalmáról kizárólag az európai és japán gyártók későbbi magatartásából értesültem (azaz mielőtt a Mannesmann igazgatója lettem volna 1995. április 1-jétől). Tudomásom szerint az »alapszabályokkal« kapcsolatos korábbi jelentések alapján, [...]”.

43. A második hiba abban áll, hogy az Elsőfokú Bíróság Bert Becher nyilatkozatát megbízható bizonyítéknak minősítette, amely Pierre Verluca első nyilatkozatát megerősíti annak ellenére, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy tévedett Bert Becher, amikor tagadta az alapszabályok európai szintű jellegét.⁹

44. Amennyiben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy Bert Becher nyilatkozatai jelentős tartalmi tévedést foglalnak magukban, nem választhatta volna el e nyilatkozatok más részeit azért, hogy azokat Pierre Verluca nyilatkozatainak alátámasztására használja fel.

45. E tekintetben a fellebbezők hangsúlyozzák, hogy Bert Becher nyilatkozata vagy e nyilatkozat egyes elemei semmi esetre sem alkalmasak arra, hogy kifejezetten alátámaszják Pierre Verluca nyilatkozatát (lásd a fent az első helyen felhozott érvet), és hogy e nyilatkozat nem rendelkezik bizonyító erővel az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos „piacfelosztási kulcs” megerősítésére, mivel ez a piacfelosztási kulcs nem érinti a szabvány menetes OCTG-csőveket, ahogyan az Elsőfokú Bíróság azt a megtámadott ítélet 278. pontjában hangsúlyozta.¹⁰

9 – A fellebbezők szerint Bert Becher nyilatkozatának releváns része a következő: „A számomra bemutatott Dalmine iratban, az »alapszabály« tartalmát arra használják, hogy a varrat nélküli termékek gyártóinak európai tevékenységét ábrázolják. Tudomásom szerint, az alapszabály ilyen alkalmazása helytelen [...]”.

10 – E pont releváns része így hangzik: „E tekintetben meg kell jegyezni először is, hogy a Bizottság állításával ellentétesen a »piacfelosztási kulcs« dokumentum kizárólag a varrat nélküli OCTG-csővekre vonatkozik, a csővezetékekre nem [...]”.

46. A harmadik tévedés az Elsőfokú Bíróság által felhozott azon érvek ellentétes és elégtelen jellegében áll, amelyek arra a következtetésre vezettek, hogy e nyilatkozat arra szolgálhat, hogy alátámassza az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán elkövetett jogsértést.

47. Az e következtetéssel szemben felhozott, fentebb már tárgyalt érveken túl az Elsőfokú Bíróság megközelítése magában is ellentmondásos, mivel a megtámadott ítélet 220. pontjában (lásd a fenti 34. pontot) az Elsőfokú Bíróság abból az elvből indult ki, hogy a kérdéses iratok nem fogadhatóak el megerősítő bizonyítékként, csak amennyiben nyilvánvalóan nem ellentétesek Pierre Verluca nyilatkozataival a piacfelosztásról szóló megállapodás lényeges elemeit illetően.

48. Bert Becher nyilatkozatát az Elsőfokú Bíróság megerősítő bizonyítékként fogadta el annak ellenére, hogy e nyilatkozat lényeges részén mondott ellen Pierre Verluca állításának, amely szerint volt európai szintű megállapodás. Az Elsőfokú Bíróság nem szolgáltat olyan jellegű indokolással, amely igazolja az iratok és nyilatkozatok bizonyító erejének mérlegelésénél tanúsított jelentős eltéréseket.

b) A „Gruber + Weber” pont

49. A megtámadott ítélet (a fenti 38. pontban idézett) 336. pontja a bizonyítási teher elfogadhatatlan megfordulását jelenti.

50. Az ebben a pontban kifejtett érvelés szerint a Bizottság megállapíthatja az X termékkel kapcsolatos jogsértést, még ha nem tudja is pontosan meghatározni a jogsértést, amennyiben a kérdéses vállalat által forgalomba hozott termékekhez hasonló termékekkel kapcsolatos jogsértést meg tudta állapítani. Az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy ezt az érvelést fogadta el azon feltevésének alátámasztására, amely szerint a Bizottság bizonyította a jogsértés fennállását az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében, megfordította a bizonyítási terhet.

51. Ezzel a művelettel az Elsőfokú Bíróság helytelenül alkalmazta a Gruber + Weber kontra Bizottság ügyből származó ítélkezési gyakorlatát,¹¹ amikor elfogadta, hogy ez az ítélet alkalmazható a jelen ügyre, miközben itt nem arról van szó, hogy valamely meghatározott termék olyan termékcsoporthoz tartozik-e, amely termékek kapcsán az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértése megállapításra került, hanem inkább arról,

hogy a határozatban a Bizottságnak sikerült-e a meghatározott termékkel, tudniillik az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatban ilyen jogsértést bizonyítani.

52. Továbbá nem fogadható el, hogy a szabvány menetes OCTG-csővek és az egyedileg gyártott csővezetékek azonos termékcsoporthoz tartoznak. Két nagyon eltérő termékcsoporthoz van szó, amelyek alkalmazása és földrajzi meghatározása nem hasonlítható össze, és a Bizottság jogosan tekintette azokat két eltérő termék piacának a Mannesmann kontra Vallourec-ügyben hozott határozatában.¹²

c) A Vallourec-nyilatkozatok

53. Az első jogalap harmadik része különösen az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet (a fenti 34. pontjában hivatkozott) 219. és 220. pontjában előadott megállapítás ellen irányul, amennyiben azokból az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság kizárólag Pierre Verluca nyilatkozatai alapján állapította meg, hogy a japán termelőkkel szemben kifogásolt

11 – A T-310/94. sz. ügyben 1998. május 14-én hozott ítélet (EBHT 1998., II-1043. o.) 214. pontja.

12 – A 4064/89. sz. tanácsi rendelet alapján valamely összefonódás közös piaccal való összeférhetlenségét megállapító (N IV/ M.906 – MANNESMANN kontra VALLOUREC ügy) 1997. június 3-i bizottsági határozat (HL 1997. C 238., 15. o.).

magatartások az egyedileg gyártott csővezetékekre is vonatkoztak.

54. Először, az Elsőfokú Bíróság álláspontjainak alátámasztására nem hivatkozhatna a Cement-ítélet¹³ 1838. pontjára. Ezzel az üggyel ellentétben – ahol a találkozó után azonnal elkészített olyan irat bizonyító ereje volt a kérdés, amely az adott találkozóról szóló feljegyzés – Pierre Verluca nyilatkozatai jóval az általuk tárgyalt események után készültek. Az Elsőfokú Bíróság érvelése e tekintetben ellentétes az Enso-Gutzeit kontra Bizottság-ügyben hozott ítélet¹⁴ 91. pontjában kimondott korábbi álláspontjával, amely szerint egyetlen vállalkozás állításai – ha azt más bizonyítékok nem támasztják alá – nem tekinthetők elégséges bizonyítékának annak, hogy más vállalkozások részt vettek az érintett jogsértésben.

55. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet (a fenti 34. pontban idézett) 220. pontjában Pierre Verluca nyilatkozatainak megbízhatóságával kapcsolatban elfogadott álláspont is vitatható. Két ponton az Elsőfokú Bíróság kifejezetten megállapította, hogy Pierre Verluca nyilatko-

zati tévesek (a megtámadott ítélet 281–284. pontjában) vagy pontatlanok (a megtámadott ítélet 349. pontjában).

56. Hasonlóképpen az Elsőfokú Bíróság egy értelmezési művelet segítségével elfedte Pierre Verluca 1997. december 18-i nyilatkozatának egy pontját, amelyből azt a következtetést vonhatta volna le, hogy Pierre Verluca-nak az egyedileg gyártott csővezetékekre vonatkozó megállapodások alkalmazásával kapcsolatos nyilatkozatai nem voltak helyesek.

57. Figyelemmel arra, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy Pierre Verluca nyilatkozatai két kérdés tekintetében nem voltak megbízhatóak, indokolatlan volt egy harmadik kérdés tekintetében ettől eltérni, mivel komoly kétségnek kellett volna azzal kapcsolatban is fennállnia. Annál is inkább, ha emlékezünk arra, hogy a „piacfelosztási kulcs” dokumentum alapján a piacfelosztó megállapodások csak a szabvány menetes OCTG-csővekre voltak alkalmazhatóak, és hogy a Dalmine egyik alkalmazottja, Jachia úr szerint a „hallgatolagos” megállapodás csak a szabvány menetes OCTG-csővekre vonatkozott.

58. Ez a megközelítés a fellebbező szerint több tekintetben is sérti a közösségi jogot:

13 – A T-25/95., T-26/95., T-30/95–T-32/95., T-34/95–T-39/95., T-42/95–T-46/95., T-48/95., T-50/95–T-65/95., T-68/95–T-71/95., T-87/95., T-88/95., T-103/95. és T-104/95. sz., Cimenteries CBR és társai kontra Bizottság, úgynevezett „Cement” egyesített ügyekben 2000. március 15-én hozott ítélet (EBHT 2000., II-491. o.).

14 – A T-337/94. sz. ügyben 1998. május 14-én hozott ítélet (EBHT 1998., II-1571. o.).

- először is, az Elsőfokú Bíróság tévesen értékelte a JF-vel való találkozóval kapcsolatos feljegyzés bizonyító erejét;

- átsiklott a „piacfelosztási kulcs” dokumentum és a Jachia úr nyilatkozata által képzett bizonyítékokon, amelyek szerint a vitatott megállapodások csak az egyedileg gyártott csövekre vonatkoztak;
- az indokolás nem megfelelő, és belső ellentmondásokat tartalmaz;
- az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazott olyan értelmezési műveletet Pierre Verluca 1997. december 18-i nyilatkozata kapcsán, amely a fellebbező kárára fordította meg a bizonyítási terhet.

Verluca nyilatkozatait megerősítő bizonyító erejére vonatkoznak, a Bizottság előzetesen megjegyzi, hogy az Elsőfokú Bíróság inkább alulértékelt, mintsem túlértékelt volna azokat a pozitív jeleket, amelyek megerősítik Pierre Verlucának a megtámadott ítélet (fenti 38. pontban idézett) 333. pontjában szereplő, egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán tett nyilatkozatát.

61. Így az Elsőfokú Bíróság például eltekintett annak megállapításától, hogy Pierre Verluca nyilatkozatait megerősíti az a tény, hogy a határozatban a kartell több résztvevője bevallotta jogsértő magatartását az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatban is. E tekintetben a Bizottság a határozatban meghatározott tények a Vallurec, a Dalmine és a Corus általi kifejezett vagy bújtatott elismerését érti.

59. Végezetül a fellebbező úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság jogot sértett azzal, hogy annak ellenére ismerte el az EK 81. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogsértés fennállását az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állt módjában e jogsértés kezdetének és végének időpontját meghatározni.

b) Bert Becher nyilatkozatára vonatkozó érvek

3. A Bizottság érvei

a) Előzetes megjegyzés

60. A fellebbező azon érvei kapcsán, amelyek Bert Becher nyilatkozatának Pierre

62. A Bizottság úgy véli, hogy a fellebbező azon három érve, amely azt kívánja alátámasztani, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor bizonyos bizonyító erőt tulajdonított Bert Becher nyilatkozatának azért, hogy megerősítse Pierre Verlucának az egyedileg

gyártott csővezetékek piacát felosztó megállapodás(ok) alkalmazására vonatkozó nyilatkozatait, alig leplezett módon arra igyekszik rávenni a Bíróságot, hogy a fellebbezés szintjén ismét vizsgálja meg a tényeket. Ezen indokból ezeket az érveket elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

63. Ha ezen érveket mégis elfogadhatónak nyilvánítanák, azokat mint nyilvánvalóan alaptalanokat akkor is el kell utasítani.

64. Az első érv a „tudomásom szerint“ (az eredeti nyelvi változatban „nach meiner Kenntnis“) fenntartás olyan más értelmezését sugallja, amelyet a háttér nem igazol. Az ügyben Bert Becher a tényeknek egy számára bemutatott iratban szereplő, az ő értelmezésétől eltérő értelmezéséről nyilatkozott. Ez a rész semmilyen fenntartást nem tartalmaz saját nyilatkozatának megbízhatóságával kapcsolatban.

65. Még ha Bert Becher nyilatkozatát olyan információkra alapította is, amelyeket vállalatának, a Mannesmann-nak a jogsértő magatartásokról közvetlen ismeretekkel rendelkező munkavállalói továbbítottak számára, mindez nem érinti a nyilatkozat hitelességét. E tekintetben a Bizottság a megtámadott ítélet 205. pontjára utal, ahol az Elsőfokú Bíróság egyértelműen kimondja: „[...] valamely vállalkozás nevében adott

válaszok nagyobb súlyúak, mint a vállalkozás munkavállalójától származók, bármi legyen is az utóbbi személyes tapasztalata vagy véleménye [...]”.

66. A Bizottság szerint a második érv sem állja meg a helyét. Annak ellenére, hogy Bert Becher nyilatkozata nem egyértelmű azzal kapcsolatban, hogy a piacfelosztó megállapodások az európai résztvevőkre egymás között is kiterjedtek-e, a nyilatkozat azon részei, amelyek az egyedileg gyártott csővezetékekre vonatkoznak, hihetők. A nyilatkozat e része ugyanis nyilvánvalóan nem felelt meg a Mannesmann, azaz azon vállalkozás érdekeinek, amelyhez Bert Becher is tartozott. Még ha valamely nyilatkozat nem tartalmaz is annyi vádat szerzőjével szemben, mint amennyit tartalmazhatna, az abban szereplő vállomások nem tekinthetők emiatt teljesen hiteltelennek.

67. Egyébként az a tény, hogy Bert Becher tagadja az európai termelők közötti piacfelosztó megállapodás létét, önmagában nem mond ellent a „piacfelosztási kulcs” dokumentumnak. Ez a dokumentum csak az egyrészt az európai, másrészt a japán gyártók közötti megállapodásokra vonatkozik. Az európai szintű megállapodások létéről hallgat.

68. A harmadik érv teljesen védhetetlen. A fellebbező szintén nem védhető első és

második érvére utal vissza abból a célból, hogy alátámassza azt az álláspontját, amely szerint az Elsőfokú Bíróság elégtelen és ellentmondásos érvelés alapján fogadta volna el azt, hogy Bert Becher nyilatkozata megerősíti Pierre Verluca nyilatkozatait.

fennálló eltérő felfogásra utal csupán. Ez a tényekkel kapcsolatos eltérő nézőpont nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

c) A bizonyítási teher megfordulására vonatkozó érvek: a „Gruber + Weber” pont

69. A fellebbező azon álláspontja, amely szerint a szabvány menetes OCTG-csövek és az egyedileg gyártott csövezetékek nem tekinthetők hasonló termékcsoportnak a Gruber + Weber kontra Bizottság ítélet¹⁵ értelmében, ténybeli jellegű. Ezen állítás tudomásulvétele és vizsgálata az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik. Következésképpen nem fogadható el a jelen fellebbezés keretében.

70. Egyébként ez az érv nem a bizonyítási teher – elfogadhatatlan – megfordulására vonatkozik, ahogyan azt a fellebbező állítja, hanem a bizonyíték értékelése kapcsán a fellebbező és az Elsőfokú Bíróság között

d) Pierre Verluca nyilatkozataira vonatkozó érvek

71. A Bizottság úgy érvel, hogy az első jogalap ezen része nem elfogadható, mert az a megtámadott ítélet 220. pontja ellen irányul, amely pontban az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy „ha úgy ítéljük meg, hogy egybehangzó bizonyítékok egy csoportja alátámasztja a Pierre Verluca által és a megtámadott határozat 1. cikkében említett piacfelosztó megállapodás létezését és bizonyos konkrét részleteit, akkor az utóbbi nyilatkozatai önmagukban elegendőek lehetnek a megtámadott határozat más részeinek igazolására is [...]”.

72. Ennek a résznek az ítélet 335. pontjára kellett volna utalnia, amelyben az Elsőfokú Bíróság helyesen úgy vélte az egyedileg gyártott csövezetékek kapcsán, hogy „[...] meg kell állapítani, hogy Pierre Verluca egyértelműen az igazságot állította nyilatkozataiban, így e nyilatkozatok elegendő bizonyítékot képeznek annak megállapításához, hogy az Európa-Japán klub tagjai hazai piacának tiszteltben tartásáról szóló megállapodás nemcsak a szabvány menetes OCTG-csövekre, hanem az egyedileg gyár-

15 – Hivatkozás a fenti 11. lábjegyzetben.

tott csővezetékekre is kiterjedt, amint azt több más bizonyíték is mutatja”.

73. Mivel a felperes elmulasztotta megfelelő pontossággal megjelölni az első jogalap e részével bírált elemeket, valamint az e tekintetben kifejtett jogi érveket, ezeket elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.¹⁶

74. A Bizottság arra az esetre, ha a Bíróság ezzel kapcsolatban nem követné az érvelését, azon az állásponton van, hogy ez a rész, valamint az annak alátámasztására szánt érvek semmiképpen nem elfogadhatóak.

75. A fellebbező célja abban áll, hogy megtámadja az Elsőfokú Bíróság döntésének törvényességét elsődlegesen Pierre Verluca nyilatkozatai alapján, másodlagosan pedig, hogy azt állítsa, hogy a nyilatkozatok nem eléggé megbízhatók ahhoz, hogy bizonyítékkul szolgáljanak az EK 81 cikk (1) bekezdésének az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos megsértésére.

76. E megközelítés első lépésben megghiúsul, mert az Enso-Gutzeit kontra Bizottság íté-

letből¹⁷ származó joggyakorlat – a fellebbezők által szorgalmazott – alkalmazása éppen annak a – ténybeli – megítélésétől függ, hogy vannak-e más, egyetlen személy nyilatkozatát megerősítő tényelemek.

77. Első ránézésre a második lépésnek is elfogadhatatlansághoz kell vezetnie, mert szükségszerűen magában foglalja az első fokon az Elsőfokú Bíróság által már mérlegelt tények Bíróság általi újbóli vizsgálatát. Ez az állítás érvényes mind Jachia úr nyilatkozatának értékelésére, mind a Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatai között hivatkozott ellentétre, valamint a „piacfelosztási kulcs” dokumentum és Pierre Verluca vallomása közötti ellentmondásra.

78. A fellebbező legalább négy jogsértésre hivatkozik Pierre Verluca nyilatkozatainak bizonyító ereje értékelése kapcsán, ám e jogsértések természetét csak az Elsőfokú Bíróság ténybeli megállapításainak kétségbe vonásával tudja leírni.

79. Másodlagosan, amennyiben a Bíróság úgy vélné, hogy a Sumitomo érvei elfogadhatóak, a Bizottság úgy érvel, hogy a

16 – E tekintetben a Bizottság a C-138/95. P. sz., Campo Ebro Industrial és társai kontra Tanács ügyben 1997. április 17-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-2027. o.) 60. és 61. pontjára utal.

17 – Hivatkozás a fenti 14. lábjegyzetben.

fellebbező által hivatkozott öt eset egyikében sem értékelte tévesen az Elsőfokú Bíróság az iratok vagy a nyilatkozatok bizonyító erejét, és nem tévesen fogadta el azokat bizonyítékként.

ben Pierre Verluca elsősorban az európai piacokkal foglalkozott, amelyek kapcsán az ezekkel a termelőkkel kötött piacfelosztó megállapodások nem működtek;

80. Először is, az Elsőfokú Bíróság nem alapított téves következtetéseket Pierre Verluca nyilatkozatai és a „piacfelosztási kulcs” dokumentum között fennálló – látszólagos – ellentmondásra:

– jöllehet az Elsőfokú Bíróság az ítélet 278. pontjában¹⁸ megállapította, hogy a „piacfelosztási kulcs” dokumentum csak az OCTG-csővekre vonatkozik, ebből nem következtetett feltétlenül arra, hogy az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán semmilyen jogsértés sem történt;

– jöllehet úgy tűnik, bizonyos ellentmondás áll fenn a „piacfelosztási kulcs” dokumentum és Pierre Verluca nyilatkozatai között a dél-amerikai termelők részvétele kapcsán, ez az ellentmondás csupán látszólagos, mert a fent nevezett dokumentum elsősorban az Európán kívüli piacok dél-amerikai termelőkkel történő felosztására vonatkozott, miköz-

– következésképpen a megtámadott ítélet 283. és 284. pontjában az Elsőfokú Bíróság olyan következtetéseket fogadott el, amelyek ebből a – látszólagos – ellentmondásból következtek, amikor megállapította, hogy ez az ellentmondás valójában semmit sem változtat Pierre Verluca nyilatkozatának hitelességén.¹⁹

81. Másodszor, az ügyész előtt Bergamóban tett nyilatkozatok Elsőfokú Bíróság általi értékelése semmilyen jogsértést sem mutat:

– valójában a fellebbező azon előadása, amelyet Jachia úr nyilatkozatának az

19 – A 283. és 284. pont itt jelentősséggel bíró szövege a következő: „283. [...] Bár a 281. pontban fent említett ellentmondás gyengíti a »piacfelosztási kulcs« dokumentum, és bizonyos mértékig Pierre Verluca nyilatkozatainak bizonyító erejét, ennek jelentősége viszonylagos [...]. Még ha a latin-amerikai termelők el is fogadták a piacfelosztási kulcs alkalmazását az Európán kívüli piacokon, tekintetbe kell venni azt, hogy az e termelőkkel folytatott tárgyalások az európaiak szempontjából lényegében meghiúsultak, így Pierre Verlucának az azok kimeneteléről való negatív értékelése e döntő ponton valójában összhangban van a »piacfelosztási kulcs« dokumentummal.

284. Meg kell állapítani, hogy Pierre Verlucának az e nyilatkozatok egyikében foglalt állításai és a „piacfelosztási kulcs” dokumentum közötti ellentmondás, amelyre a Bizottság a megtámadott határozat (86) preambulumbekkezdésében maga is hivatkozik, nem von le jelentősen e két bizonyíték hitelességéből.”

18 – A 278. pont érintett része így hangzik: „E tekintetben meg kell jegyezni [...], hogy [...] a »piacfelosztási kulcs« dokumentum kizárólag a varrat nélküli OCTG-csővekre vonatkozik, a csővezetékekre nem.”

Elsőfokú Bíróság általi figyelmen kívül hagyására alapított, azt jelenti, hogy a fellebbező nem ért egyet a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság által elvégzett értékelésével, de nem támasztja jobban alá az ezen állítólagos jogsértést megalapozó tényeket. Ez már magában elegendő ahhoz, hogy elutasítsák ezt az érvet, vagy nyilvánvalóan alaptalannak nyilvánítsák azt;

- továbbá a fellebbező maga nyilatkozott úgy első fokon, hogy nem kell figyelembe venni Jachia úr nyilatkozatát, mivel a Bizottság nem hivatkozott arra;
- az Elsőfokú Bíróság jelentősnek ítéltette meg Biasizzo úr nyilatkozatát, mert ez utóbbinak közvetlen ismerete volt a problémakörrel; ugyanis az érintett csoport felelőse volt a Dalmine-nál, és figyelemmel arra, hogy tudomása volt az Agip munkavállalóinak jogalap nélkül teljesített kifizetésekről, hihető tanúnak lehetett tekinteni (lásd a megtámadott ítélet 311. és 312. pontját).
- Pierre Verluca ugyanis a számára 1997 decemberében feltett első kérdésre válaszolva megerősítette egyéb tájékoztatásait;
- a JF-vel 1994-ben tartott találkozó alkalmával készített feljegyzések kapcsán tett megjegyzésében elmagyarázta, hogy az Európa-Japán klub általános szerkezetének keretében „piacfelosztási kulcs” létezett a szabvány termékekre, tudniillik a szabvány menetes OCTG-csővekkel kapcsolatos nemzetközi ajánlattételekre;
- mindez azonban nem bizonyítja, hogy semmilyen jogsértés sem történt az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatban. Egy adott jogsértéssel kapcsolatban bűnjelet tartalmazó irat ugyanis nem bizonyíthatja automatikusan egy másik jogsértés fennállásának hiányát;
- továbbá ha a határozat tévesen értelmezte Pierre Verluca nyilatkozatát, a Vallourec megsemmisítés iránti keresetet indított volna e tekintetben, amennyiben a fent nevezett határozat érintette az egyedileg gyártott csővezetékeket.

82. Harmadszor, Pierre Verlucának a JF-vel való találkozó alkalmával készített feljegyzés kapcsán tett megjegyzése nem ássa alá nyilatkozatainak az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos hitelességét:

83. Negyedszer, nincs szó arról, hogy az Elsőfokú Bíróság a kétséget a Bizottság javára vette volna figyelembe, és nem fordította meg a bizonyítási terhet sem:

- nem fejtették ki részletesebben azt a magyarázó megjegyzést, amelyet az Elsőfokú Bíróság állítólag tévesen tett a megtámadott ítélet 217. pontjában.²⁰ Az Elsőfokú Bíróság valójában megalégszik annak megerősítésével – amit egyébként nem vontak kétségbe –, hogy Pierre Verluca nyilatkozatának ez a része a JF-vel való találkozóval kapcsolatos feljegyzésre vonatkozik, amely feljegyzés kizárólag a szabvány menetes OCTG-csőveket érinti, és amelyből arra a következtetésre jut, hogy a kérdéses rész ezekre a termékekre korlátozódik;

- az az állítás, amely szerint ebben a részben az Elsőfokú Bíróság megfordította volna a bizonyítási terhet, amikor a fellebbezőktől eltérő módon értékelte Pierre Verluca nyilatkozatait, valójában arra készteti a Bíróságot, hogy jogkérdésként álcázva a tények újbóli értékelését végezze el.

20 – A 217. pont kimondja: „A Sumitomónak a Vallourec-nél lefolytatott vizsgálat című dokumentumban lévő hivatkozásra alapított érve kapcsán, amely szerint a piacfelosztási kulcs »csak a szabvány termékekre« volt alkalmazandó, így a csővezetékkeket – nem szabvány termékek lévén – nem érintette, meg kell állapítani, hogy Pierre Verluca ezen állítás megtételekor a JF-vel való találkozóról szóló feljegyzéshez kapcsolódó konkrét kérdésre válaszolt. E feljegyzés szövegéből kiderül, hogy az kizárólag az OCTG-csővekre vonatkozik, a csővezetékkekre nem, ami arra enged következtetni, hogy Pierre Verluca magyarázata csak OCTG-csővekkel volt kapcsolatos.”

84. Ötödször, a Bizottság azt állítja, hogy az a tény, amely szerint Pierre Verluca nyilatkozatai általánosak lettek volna a jogsértés végének időpontjával kapcsolatban, nem képezhet érvet a fent nevezett nyilatkozatok hitelességével szemben. A megtámadott ítélet 349. pontjában²¹ az Elsőfokú Bíróság a pontosság hiányából – helyesen – arra a következtetésre jutott, hogy a kérdéses nyilatkozatok e tekintetben kevésbé világosak, és magukban nem elégségesek. Továbbá, még ha úgy vélem is, hogy az Európa-Japán klub keretében az egyedileg gyártott csővezetékkel kapcsolatos jogsértés megállapítható, arra a következtetésre kell jutni, hogy az az időtartam, amelyben ez a csoport aktív volt, meghatározza az ezzel a termékkel kapcsolatos jogsértés időtartamát. E tekintetben a Bizottság úgy véli, hogy a megtámadott ítélet indokolása megkérdőjelezhetetlen.

4. Mérlegelés

a) Előzetes megjegyzések

85. A megtámadott ítéletnek a (jelen indítvány fenti 38. pontjában idézett) 333–336. pontjából kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság a felperesek EK 81. cikk (1) bekez-

21 – A 349. pont releváns része a következő: „[...]annak hitelessége, amit Pierre Verluca a jogsértés időtartamáról mondott, kétségtelen, a jogsértés végével kapcsolatos állításainak bizonytalansága miatt azonban nyilatkozata önmagában nem elegendő az utóbbi időpont jogilag megkövetelt módon történő bizonyításához.”

désének megsértésében való részvételét az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán három vagylagosnak tekinthető bizonyítéokra alapította:

– Pierre Verluca nyilatkozatai önmagukban is elegendő bizonyítékul szolgálnak (334. és 335. pont);

– Pierre Verluca nyilatkozatait bizonyosan alátámasztja a Bert Becher által a Mannesmann nevében adott válasz (333. pont);

– egy adott termék, tudniillik az egyedileg gyártott csővezetékek vonatkozásában különösebb bizonyítékok hiánya semmit sem változtat a jogsértés e termékkel kapcsolatos megállapításán, ha elegendő bizonyítékot szolgáltatott azon termékcsoporttal kapcsolatban, amelybe ez a termék tartozik („Gruber + Weber” pont, 336. pont).

86. Ebben a sorrendben fogom megvizsgálni a hivatkozott jogalap különböző pontjait.

87. A jogalap azon részei, amelyek különösen Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozataira vonatkoznak, közösek abban, hogy e

nyilatkozatoknak az Elsőfokú Bíróság által elismert bizonyító erejét igyekeznek kétségbe vonni olyan érveléssel, amely azt kívánja alátámasztani, hogy azok nem megbízhatóak, vagy legalábbis kevésbé hihetőek, mint amilyenek azt az Elsőfokú Bíróság ítélte.

88. Egészen pontosan a fellebbező azt kívánja itt Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatainak eltérő elemzésével bizonyítani, hogy az Elsőfokú Bíróság téves következtetéseket vont le ezekből, és így jogban való tévedést követett el, amikor azok bizonyító erejét értékelte.

89. Ahhoz, hogy a fellebbező érveit megfelelően hangsúlyozzam, szükséges azokat pontosan idézni (fenti 39–59. pont).

90. Egy másik elvi kifogást is ki kell hangsúlyozni, hogy tudniillik, ha a Bíróság elfogadja ezt a megközelítést, részben újra el kell végezni a tények vizsgálatát és értékelését. A tények ilyen újbóli vizsgálatát azonban kifejezetten megtiltja az EK 225. cikk és a Bíróság alapokmányának 58. cikke.

91. Következésképpen kritikus módon kell megvizsgálni azokat a jogalapokat és érveket, amelyek a benyújtott bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság által elismert bizonyító erejével kapcsolatosak annak elkerülése érdekében, hogy a Bíróságot rejtett eszközzel a tények újbóli vizsgálatára késztessek.

92. A fellebbező által a jogalap alátámasztása céljából a tényekre és bizonyítékokra alapított érvek akkor nyilváníthatóak elfogadhatónak és megvizsgálandónak, ha és amennyiben ezek az érvek jellegüknél fogva kétséget támasztanak az Elsőfokú Bíróság által a tényeknek és bizonyítékoknak adott értelmezéssel kapcsolatban.

93. A Bíróság ítélezési gyakorlatára²² alapított e feltétel alapján fogom mérlegelni e jogalap különböző részeinek elfogadhatóságát.

b) Pierre Verluca nyilatkozatai

94. A jogalap e része a Pierre Verluca nyilatkozataival kapcsolatos bizonyító erő

22 – Lásd különösen a C-2/01. P. és C-3/01. P. sz., BAI és Bizottság kontra Bayer egyesített ügyekben 2004. január 6-án hozott ítélet (EBHT 2004., I-23. o.) 47. és 48. pontját, a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., a C-213/00. P., a C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-135. o.) 48–51. pontját.

Elsőfokú Bíróság általi mérlegelése ellen irányul (a megtámadott ítélet 219. és 220. pontja²³).

95. Nem osztom a Bizottság azon álláspontját, amely szerint a fellebbező kifogásainak a megtámadott ítélet 335. pontja ellen kellene irányulniuk, és következésképpen a jogalapot teljes egészében nem lehet elfogadni, mert az Elsőfokú Bíróság ezzel kapcsolatos következtetését nem vonták kétségbe.

96. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis a 219. és a 220. pontban határozta meg azokat a feltevéseket, amelyek alapján miután a többi bizonyító elemet megvizsgálta, arra a következtetésre juthatott, hogy az egyedileg gyártott csővezetékek kapcsán Pierre Verluca nyilatkozatai önmagukban elegendőek ahhoz, hogy megállapítsák az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértését.

97. A fent nevezett jogalap részei ezen feltevés ellen irányulnak, tudniillik az ellen, hogy Pierre Verluca nyilatkozatai annyira megbízhatóak, hogy egy kiegészítő bizonyíték elegendő a jogsértés mint olyan bizonyítottságához, és következésképpen valamely olyan adott termékkel kapcsolatos jogsértés bizonyítottságához is, amelynek tekintetében kiegészítő bizonyíték nem is áll

23 – Hivatkozás a fenti 34. pontban.

rendelkezésre. Ha ez a feltevés nem védhető, nem csupán a 335., de a 333. és 336. pontban megfogalmazott következtetések is alaptalanná válnak.

98. A többi érv, amelyekre a fellebbező a fent nevezett feltevés ellen hivatkozott – véleményem szerint – részben alaptalan, részben elfogadhatatlan.

99. Véleményem szerint az az érv, amely szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta a Cement-ítélet²⁴ 1838. pontjában szereplő „szabályt”, nem megalapozott.

100. Ezen „szabály” alapján az EK 81. cikk (1) bekezdése megsértésének megállapításánál a Bizottság egyetlen bizonyítékra is támaszkodhat, amennyiben a bizonyíték bizonyító ereje kapcsán nem merül fel kétség, és egyértelműen megerősíti a kérdéses jogsértés fennállását.

101. Alapvetően az Elsőfokú Bíróság feladata, hogy valamely irat vagy nyilatkozat bizonyító erejét vizsgálja, és ez alapján minősítse azt.

102. Ez a szabály, a fent hivatkozott ítélet 1838. pontjában szereplő formájában, nem támasztja alá azt az álláspontot, amely szerint azt csak olyan nyilatkozatokra és iratokra lehet alkalmazni, amelyeket közvetlenül azon események után készítettek, amelyekre vonatkoznak. Csupán a bizonyító erővel kapcsolatos egyértelműség, azaz a legkisebb kétség hiánya a meghatározó.

103. Véleményem szerint a fellebbező azon próbálkozása – amellyel arra a tényre hivatkozik, hogy Pierre Verluca nyilatkozatai a vitatott magatartás után születtek, azért, hogy azt állítsa, a fent nevezett nyilatkozatok nem felelnek meg a Cement-ítéletben meghatározott szabálynak – ténybeli jellegű, és így nem elfogadható.

104. Az Elsőfokú Bíróság, ha elfogadta tehát, hogy Pierre Verluca nyilatkozatait megbízhatónak lehetett minősíteni, az Enso-Gutzeit kontra Bizottság ügyben hozott ítéletnek²⁵ megfelelően úgy ítélhette, hogy e nyilatkozatok elegendőek a jogsértés bizonyításához, amennyiben a nyilatkozatokat más bizonyítékok is alátámasztották, valamint hogy ebben az esetben ezek a nyilatkozatok elegendőek ahhoz, hogy megállapítsák valamely jogsértés létezését a kérdéses termékcsoporthoz tartozó meghatározott termékkel kapcsolatban.

24 – Hivatkozás a fenti 13. lábjegyzetben.

25 – Hivatkozás a fenti 14. lábjegyzetben.

105. Véleményem szerint nem elfogadhatóak azok az érvek, amelyekkel a fellebbező azt kívánja bizonyítani, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen minősítette megbízhatónak Pierre Verluca nyilatkozatait az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatban. Itt azokról az érvekről van szó, amelyeket a fellebbező a Pierre Verluca nyilatkozatai és a „piacfelosztási kulcs” dokumentumok közötti állítólagos ellentmondások Elsőfokú Bíróság általi értékelésére alapít amiatt, mert az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe Jachia úr nyilatkozatait, illetve a Pierre Verluca nyilatkozatai és Bert Becher nyilatkozata közötti állítólagos ellentmondásokat.

106. A fellebbező egy olyan ténybeli érvre sem hivatkozik, amely akár csak alátámasztja a gyanút, hogy az Elsőfokú Bíróság ilyen hibákat követett volna el azon kérdéses nyilatkozatok és iratok vizsgálatánál, amelyek bizonyító erejét tévesen értékelte volna.

107. Ezekkel az érvekkel a fellebbező a kérdéses nyilatkozatok és iratok általa kívánt értékelését ütközteti az Elsőfokú Bíróság által e nyilatkozatoknak tulajdonított bizonyító erővel. A fellebbező saját értékelése és az Elsőfokú Bíróság értékelése között fennálló különbségekből a fellebbező arra a következtetésre jut, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, és a tények újbóli vizsgálatát kívánja a fellebbezés szintjén elérni, ahova ugyanis ezen érvek elfogadhatósága vezetne.

108. Ahogyan azt a fenti 90–93. pontban már kifejtettem, ez az eredmény ellentétes lenne azzal az elvvel, amely szerint a fellebbezésnek jogi kérdések vizsgálatára kell korlátozódnia.

109. Úgy vélem, hogy az az érv sem elfogadható, amely szerint a 217. pontban az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlan jelentést tulajdonított volna Pierre Verluca nyilatkozatának, és megfordította volna a bizonyítási terhet.

110. Itt a fellebbező értékelését ismét az Elsőfokú Bíróság értékelésével veti össze, hogy aztán arra a következtetésre jusson, hogy a bizonyítási teher megfordul, és következőképpen a Bíróságtól a tények újbóli vizsgálatát kérje. Ez az eljárás elfogadhatatlan.²⁶

111. Továbbá nem értem, hogy miért vonná maga után a bizonyítási teher megfordulását az a ténymegállapítás, amely a megtámadott ítélet 217. pontjában szerepel, és amely azt pontosítja, hogy „ Pierre Verluca ezen állítás megtételekor a JF-vel való találkozóról szóló feljegyzéshez kapcsolódó konkrét kérdésre válaszolt. [...]”. Hasonló a helyzet azon megállapítással kapcsolatban, amely szerint a JF-vel való találkozó csak az OCTG-

26 – Lásd a 22. lábjegyzetben már hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 132. pontját.

csöveket érintik, és az ebből származó következtetéssel, tudniillik azzal kapcsolatban, hogy Pierre Verluca e nyilatkozata csak ezzel a termékkel kapcsolatos. Abban az esetben, ha ezek a megállapítások és ez a következtetés megerősítik Pierre Verluca nyilatkozatainak megbízhatóságát, csupán a tények Elsőfokú Bíróság általi egyszerű mérlegeléséről van szó, olyan mérlegelésről, amelyet a fellebbezés szintjén nem lehet kétségbe vonni.

112. Szintén elég rövid lesznek a vizsgált jogalap e részének ötödik pontjával kapcsolatban. Még ha ez az érv elfogadható is, bizonyosan nem megalapozott.

113. Az a tény, hogy a 349. pontban az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy Pierre Verluca nyilatkozata nem eléggé pontos a jogsértés megszűnésének időpontjával kapcsolatban, semmiben sem változtat e nyilatkozatnak a megtámadott ítéletben megállapított, és több bizonyítékkal is alátámasztott megbízhatóságán.

114. Ráadásul kétségbevonhatatlannak tűnik számomra a jogsértés végének időpontjával kapcsolatos pontatlanságra alapított következtetés, tudniillik hogy Pierre Verluca nyilatkozata e tekintetben kevésbé megbízható, és nem elegendő ahhoz, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítsa ezt az időpontot.

c) Bert Becher nyilatkozata

115. A fellebbező által Bert Becher nyilatkozatának megbízhatóságával, és ezáltal ennek az Elsőfokú Bíróság által Pierre Verluca nyilatkozatainak megerősítéseként való értékelésével szemben felhozott érvek – véleményem szerint – részben elfogadhatatlanok, részben megalapozatlanok.

116. Megalapozatlan az az első érv, amelyet arra alapítanak, hogy az Elsőfokú Bíróság annak figyelembevétele elmulasztásával, hogy Bert Becher nyilatkozatában két fenntartással élt, tévesen értékelte a nyilatkozat bizonyító erejét.

117. Az, hogy Bert Becher nem rendelkezett a vitatott jogsértésről közvetlen tudomással, magában is érthetővé teszi a „nach meiner Kenntnis” fenntartást, annál is inkább, mivel az ő „Kenntnis”-ének forrásaira hivatkozik, azaz a korábbi feljegyzésekre, amelyekről tudomást szerzett, amikor azt kérték tőle, hogy észrevételezzen egy számára bemutatott iratot. Ez a fenntartás, amely nyilatkozata meghatározott részének különleges hátterére korlátozódik, nem tekinthető úgy, hogy az olyan általános fenntartás, amely a nyilatkozat egészét kétségbe vonja.

118. E nyilatkozat megbízhatóságát az a tény sem vonja jobban kétségbe, hogy a nyilatkozat olyan tájékoztatásokon alapul, amelyeket az általa igazgatott vállalkozás munkavállalói szolgáltatottak a számára. Ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 205. pontjában korábbi ítélkezési gyakorlatra hivatkozva²⁷ kimondta anélkül, hogy ezt kétségbe vonták volna, valamely vállalkozás nevében adott válaszok nagyobb súlyúak, mint a vállalkozás munkavállalójától származók.

119. Nem spekulatív tehát az a megállapítás, hogy amennyiben a vállalkozás – mint a jelen ügyben a Mannesmann – képviselőjeként nyilatkozó személynek nincs személyes tudomása a lényeges tényekről, de bevallja a saját és más vállalkozások által elkövetett jogsértést, e személy szükségképpen támaszkodik a vállalkozása, különösen annak a kérdéses magatartásról közvetlen tudomással bíró munkavállalói által szolgáltatott információkra. Figyelemmel az ilyen nyilatkozat által okozott jelentős jogi és gazdasági kockázatokra, valójában rendkívül veszélyes lenne egy ilyen nyilatkozatot úgy megtenni, hogy a nyilatkozattevő nem rendelkezik ezekkel a tájékoztatásokkal.

120. Ez az érv – még ha elfogadható is – mit sem változtat az Elsőfokú Bíróság által Bert Becher nyilatkozatának tulajdonított bizonyító erőn.

121. Második érvében a fellebbező ismét saját értelmezését adja Bert Becher nyilatkozatának megbízhatóságával és annak bizonyító erejével kapcsolatban, amely értelmezést azután az Elsőfokú Bíróság értelmezésével ütköztet, és ebből azt vezeti le, hogy ez utóbbi tévesen értékelte a nyilatkozat bizonyító erejét.

122. Nehezen tudok ebben mást látni, mint hogy a Bíróságot rejtett eszközzel a tények újbóli vizsgálatára késztessek a fellebbezés szintjén. Ezt az érvet tehát elfogadhatatlannak kell ítélni, a 91–93. pontban kifejtett megállapítások alapján.²⁸

123. Csak a teljesség kedvéért teszem hozzá, hogy az ezen érv által felhozott tartalmi kifogások, még ha azok első ránézésre relevánsak is, teljesen elégtelenek bizonyítékként történő felhasználásra annak megállapításához, hogy az Elsőfokú Bíróság hibát követett volna el Bert Becher nyilatkozata bizonyító erejének értékelésekor. Ez a helyzet mind azokkal a következtetésekkel kapcsolatban, amelyeket az Elsőfokú Bíróság fűz Bert Becher nyilatkozata és a „piacfelosztási kulcs” dokumentum között fennálló állítólagos ellentmondáshoz, mind pedig az Elsőfokú Bíróságnak azon következtetéseivel kapcsolatban, amelyek összemoszák a jogsértés európai szintű aspektusát e nyilatkozat más elemeinek hitelességével.

27 – A T-23/99. sz., LR AF 1998 kontra Bizottság ügyben 2002. március 20-án hozott ítélet (EBHT 2002., II-1705. o.) 45. pontja.

28 – Tizzano főtanácsnok ugyanezt az érvelést követte a fenti 22. lábjegyzetben hivatkozott, BAI és Bizottság kontra Bayer ügyre vonatkozóan előterjesztett indítványának 36. pontjában.

124. A harmadik érv arra irányul, hogy megerősítse az arra alapított feltevést, hogy az Elsőfokú Bíróság következtetése – amely szerint Bert Becher nyilatkozata tovább erősíti Pierre Verluca egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos nyilatkozatát – nem teljes és ellentmondásos indokoláson alapul; a fellebbező már első és második jogalapjának alátámasztására is ezeket az érveket hozta fel.

125. Amennyiben itt ismét ténybeli érveket sorakoztatnak fel azért, hogy most az indokolási kötelezettség megsértését támasszák alá velük, ezek az érvek nyilvánvalóan elfogadhatatlanok.

126. Hasonló a helyzet azzal a kiegészítő érvként bemutatott érveléssel kapcsolatban, amely azon alapul, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen tulajdonított Bert Becher nyilatkozatának az ugyanezen Elsőfokú Bíróság által elfogadhatónak ítélt bizonyító erőtől (a megtámadott ítélet 220. pontja) eltérő bizonyító erőt.

127. Így újból kétségbe vonták az Elsőfokú Bíróság azon értékelését, amely az európai szintű aspektus Bert Becher általi tagadásának a nyilatkozat többi része hitelességére gyakorolt hatásával kapcsolatos.

128. Ebből arra a következtetésre jutottam, hogy az első jogalap e része nem elfogadható,

és következésképpen, hogy a megtámadott ítélet 333. pontjának következtetését, tudniillik, hogy Pierre Verluca nyilatkozata az egyedileg gyártott csővezetékekre is vonatkozott, nem érinti.

d) A „Gruber + Weber” pont

129. Az első jogalap harmadik része az Elsőfokú Bíróságnak a Gruber + Weber kontra Bizottság ügyben hozott ítélete²⁹ 214. pontja analógia útján történő alkalmazására alapított érvelése ellen irányul, amelynek során az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy még ha a felpereseknek sikerült volna is bizonyos kétséget támasztaniuk első fokon a határozattal szankcionált megállapodás által érintett termékek kapcsán, a határozatot akkor sem kell megsemmisíteni.

130. E pont elejének megfogalmazásából, amely szerint „[...] még ha feltételezzük is [...], amit nem bizonyítottak [...]”, kitűnik, hogy egy feltételezett megfontolásról van szó, amely semmivel sem járul hozzá az Elsőfokú Bíróság által a 333. és 335. pontban kifejtett következtetésekhez.

131. Mivel – véleményem szerint – e jogalap első két része, amelyek egymást követően a

29 – Hivatkozás a 11. lábjegyzetben.

333. és 335. pont következtetéseire vonatkoznak, nem fogadható el, a harmadik rész, amely a 336. pontra irányul, hatástalan lesz, azaz még ha elfogadom is, ez a rész akkor sincs befolyással a megtámadott ítélet rendelkező részére.

132. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a csupán kiegészítő jogi indokokkal szemben hivatkozott kifogások hatástalanok.³⁰

133. Úgy vélem tehát, hogy az első jogalap harmadik részét nem kell megvizsgálni, mivel az hatástalan.

C – Az eljárás túlzott időtartamára alapított második jogalapról

1. A fellebbező érvei

134. A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság előtti, négy év három hónapig tartó eljárás

30 – A jelentőssé vált ítélkezési gyakorlatból utalok a C-35/92. sz., Parlament kontra Frederiksen ügyben 1993. március 18-án hozott ítélet (EBHT 1993., I-991. o.) 31. pontjára, a C-362/95. sz., Blackspur DIY és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1997. szeptember 16-án hozott ítélet (EBHT 1997., I-4775. o.) 18–23. pontjára és a C-467/00. P. sz., Comité du personnel de la BCE és társai kontra BCE ügyben 2001. szeptember 13-án hozott végzés (EBHT 2001., I-6041. o.) 34–36. pontjára.

időtartama túlzott volt. Különösen aránytalan az írásbeli szakasz vége és a szóbeli szakaszt megnyitó határozat között eltelt két év, valamint a szóbeli szakasz lezárása és az ítélet kihirdetése közötti tizenhat hónap.

135. Az Elsőfokú Bíróság így megsértette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: az EJEE) 6. cikkének (1) bekezdését.

136. A Baustahlgeewebe kontra Bizottság ügygel³¹ összehasonlítva, ahol a Bíróság megállapította, hogy az első fokú eljárás öt éves és hat hónapos időtartama az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon elv megsértését jelenti, amelynek célja a bírói fórumhoz való hatékony hozzáférés ésszerű határidőn belüli biztosítása; a jelen ügy, amelyben nyolc vállalkozás szerepelt – amelyek közül heten nyújtottak be keresetet – és az eljárás három hivatalos nyelven zajlott, egyszerűbb, mint a Baustahlgeewebe kontra Bizottság ügy, amely tizenegy keresetre vonatkozott.

31 – A C-185/95. P. sz. ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-8417. o.) 26–49. pontja.

137. A jelen ügyekben az írásbeli szakasz lezárása és a szóbeli szakasz megnyitása között eltelt két évet mindenképpen túlzottnak hosszúnak kell minősíteni, különösen mivel a pervezető intézkedések csupán két hónapot vettek igénybe.

138. Összehasonlítva az Elsőfokú Bíróság előtt folyó hasonló típusú ügyekben folyó eljárás átlagos időtartamával a jelen ügy kezelése aránytalanul hosszú időtartamú volt.³²

139. A fellebbező azt állítja, hogy anyagi károkat szenvedett az eljárás időtartamának hosszúsága folytán azon további kamatok következtében, amelyekkel a kiszabott büntetések kifizetésének késedelme és a kívánt bankgarancia létrehozatalának további költségei következtében tartozik, amelyek – a fellebbező számítása szerint – 827 332 eurót tesznek ki.

140. Továbbá a fellebbező úgy véli, hogy 175 000 eurós kártérítés megfelelő a Bíróság által alkalmazott büntetés-csökkentésre figyelemmel.

32 – A fellebbező itt az éves jelentés adataira utal – Az Európai Közösségek Bírósága és Elsőfokú Bírósága munkája elemző táblázatának (2003) 12. melléklete.

2. A Bizottság érvei

141. A Bizottság felhívja a figyelmet arra, hogy a Bíróság korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során csökkenthet valamely büntetést abból a célból, hogy megfelelő kártérítést biztosítson az ésszerű határidőn belüli független bírói felülvizsgálat jogi elvének megsértése miatt.

142. Mindazonáltal azon – feltételezett – esetben, amelyben a Bíróság teljes egészében eltörölné a büntetést, nem létezne többé olyan alap, amelyből a fellebbező által elszenvedett kár levonható lenne. Mivel a fellebbezési eljárás soha nem lehet alapja valamely önálló kártérítési keresetnek, a fellebbezőnek ebben az esetben az EK 235. cikk alapján kellene eljárást kezdeményeznie. Egyébként, ahogyan a Bizottság azt megjegyzi, ilyen esetben nem lenne elfogadható, hogy a Bizottságot kötelezzék kártérítés fizetésére, mivel az eljárás hossza nem felróható neki.

143. Figyelemmel a körülményekre, tudniillik a felek számára, az EFTA Felügyeleti Hatóságának beavatkozására, az eljárási nyelvek számára, valamint a határozathoz kapcsolódó iratok terjedelmére és összetettségére, az eljárás időtartama egyébként nem túlzott, még az Elsőfokú Bíróság előtt az

adott időszakban, azaz 2000. és 2004. között folytatott hasonló eljárásokéhoz hasonlítva sem.

ítja. Ezen ítélet 31. pontjából kitűnik, hogy a Bíróság figyelembe vette a fellebbező által a felesleges kamatok kifizetése következtében elszenvedett kárát.

144. A Bizottság továbbá kétségbe vonja azt az álláspontot, amely szerint az eljárás állítólagos túlzott időtartama miatt a fellebbező anyagi károkat szenvedett volna el:

3. Álláspont

146. A Baustahlgewebe kontra Bizottság ítéletben a Bíróság az elsőfokú eljárás túlzott időtartamát az alábbi feltételek fennállásával indokolta:³³

- a fellebbező nem vette figyelembe az abból a büntetési összegből származó jövedelmeket, amellyel az eljárás során a fellebbező továbbra is rendelkezett;
- a fellebbező elmulasztotta megtenni a szükséges lépéseket azért, hogy a lehető legnagyobb mértékben csökkentse a kiszabott büntetéssel kapcsolatos költségeket.

- az eljárás teljes időtartama;
- a jogvita tétje az érintett felek számára;
- a keresetek száma és az eljárási nyelvek száma;
- az iratok mennyisége és a felmerült jogi és ténybeli kérdések összetettsége;

145. Végezetül a fellebbező a megfelelő bírósági felülvizsgálat elvének megsértésével kapcsolatos ésszerű kártérítés címén kért 175 000 eurós kiegészítő kártérítési kérelmét a Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet érintett részeinek téves értelmezésére alap-

³³ – A 31. lábjegyzetben már hivatkozott ítélet 28–45. pontja.

- a felperesek és a hatáskörrel rendelkező hatóságok esetleges olyan magatartása, amely hozzájárult az eljárás hosszúságához;

veszélyezteti is a felperes vállalkozásának folytonosságát, ugyanakkor sértheti a felperes pénzügyi érdekeit. Ezen a megállapításon semmit sem változtat az a tény, hogy a fellebbező és a Bizottság véleménye eltér azon költségek jelentőségével kapcsolatban, amelyeket az eljárás túlzott időtartama vont maga után.

- az írásbeli szakasz lezárása és a szóbeli szakaszt megnyitó határozat között eltelt időszak;

- az esetleges időközben hozott pervezető intézkedések és bizonyítás-felvételek;

149. A benyújtott keresetek száma (hét) nyilvánvalóan alacsonyabb, mint a Baustahlgeewebe kontra Bizottság ügyben (tizenny); az eljárás nyelveinek száma azonos (három).

- a szóbeli szakasz lezárása és az ítélet kihirdetése között eltelt időszak.

150. A ténybeli és a jogi kérdések összetettségének, valamint az üggyel kapcsolatos iratok jelentőségének összehasonlítása kockázatos lenne. Mindazonáltal, miután megvizsgáltam az első fokú ítéleteket, véleményem szerint a jelen ügyben feltett ténybeli és jogi kérdések összetettsége bonyolultabb, mint a Baustahlgeewebe kontra Bizottság ügyben feltett hasonló kérdéseké.

147. A Baustahlgeewebe kontra Bizottság ügygel összehasonlítva a jelen eljárás időtartama első fokon lényegesen rövidebb, tudniillik négy év három hónap volt öt év hat hónappal szemben.

148. A felperes érdekével kapcsolatban a helyzet alapvetően nem tér el a Baustahlgeewebe kontra Bizottság üggyől. Még ha az eljárás hosszúsága semmilyen formában nem

151. A Bizottság határozata alapjául szolgáló tények szinte mindegyikét kétségbe vonták első fokon, és így azokat mind meg kellett vizsgálni. Értékelni kellett az adott tárgyban rendelkezésre álló nyilatkozatok és iratok bizonyító erejét.

152. Továbbá a jelen eljárást a nehéz jogi kérdések jelentős összetettsége jellemzi, mint például az EFTA Felügyeleti Hatóságának beavatkozása vagy a Közösség – különösen az Egyesült Királyság – offshore piacainak jogállása. Ezek a jogi kérdések nem voltak mind új kérdések, de a jelen eljárás ténybeli háttérében adandó válasz elmélyült előzetes vizsgálatot tett szükségessé.

153. Az elsőfokú eljárás iratai között nem található nyoma annak, hogy a felperes olyan lépéseket tett volna, vagy olyan eljárásokat kért volna az Elsőfokú Bíróságtól, amelyek meghosszabbíthatták volna az eljárás időtartamát.

154. Az írásbeli szakasz lezárása, 2001. február 1. és a szóbeli szakasz megnyitása, 2003. február 4. között két év telt el.

155. Az Elsőfokú Bíróság pervezető intézkedéseket hozott 2002. június 18-án, július 11-én és július 31-én.

156. A szóbeli szakasz lezárása, 2003. március 21. és az ítélet kihirdetése, 2004. július 8. között mintegy tizenöt és fél hónap telt el.

157. A megelőző megfontolásokból arra következtettek, hogy a munkateher kapcsán a jelen eljárás egésze az Elsőfokú Bíróság számára ugyanolyan terhet jelentett, mint az az ügycsoport, amelynek a Baustahlgewebe kontra Bizottság ügy része volt, de az elsőfokú eljárás teljes időtartama jelentősen, egy év három hónappal rövidebb volt a jelen ügyben.

158. Véleményem szerint nem kell döntő jelentőséget tulajdonítani annak a ténynek, hogy két év időtartam telt el a szóbeli szakasz hivatalos megnyitása és az írásbeli szakasz lezárása között. Az eljárás terjedelmes iratainak és bizonyító dokumentumainak vizsgálata, valamint részletes jelentésben való elemzése a tárgyalás céljából – 135 oldal, amelyet az Elsőfokú Bíróság munkanyelvéről az eljárás három nyelvére kellett lefordítani – szükségképpen azzal a hatással jár, hogy az előkészítő tevékenységeket a szóbeli szakaszt megnyitó határozat meghozatalát jóval megelőzően meg kellett kezdeni.

159. Azok a különböző intézkedések, amelyeket az Elsőfokú Bíróság 2002. június közepétől kezdve pervezető céllal hozott, az eljárás iratainak vagy legalábbis ezen iratok bizonyos részének előzetes vizsgálatát feltételezik.

160. A tárgyalás és az ítélet kihirdetése között eltelt tizenhat hónap hosszú, de kétségeim vannak azzal kapcsolatban, hogy azt túlzottnak minősítsük figyelemmel arra a tényre, hogy a tárgyalás két és fél napig tartott, és magukra az ítéletekre, amelyek hossza és szerkezete tükrözi a jelen ügyek jogi és ténybeli összetettségét.

161. Ehhez hozzájárul még egy körülmény, amelyre a Bizottság világított rá, és amely elmélyültebb vizsgálatot tesz szükségessé.

162. Azon időtartam alatt, amely során a kérdéses ügyek folyamatban voltak az Elsőfokú Bíróság előtt – 2002-től 2004-ig –, az Elsőfokú Bíróság munkaterhe mintegy megkétszereződött a folyamatban lévő ügyek száma tekintetében, amely 520-ról 1012-re emelkedett. Ez a növekedés mutatja, hogy ezen időszak alatt az Elsőfokú Bírósággal szemben támasztott igény nyilvánvalóan meghaladta a rendelkezésre álló kapacitásokat.

163. Amennyiben valamely igazságszolgáltatási fórum munkahátraléka nő, az eljárások átlagos időtartama is emelkedik. Az Elsőfokú Bíróság statisztikái visszatükrözik ezt a jelenséget. Azon eljárás csoport átlagos időtartama, amelybe a versenyjogi ügyek tartoznak,

2001. és 2005. között folyamatosan 30 hónapról több mint 35 hónapra nőtt.³⁴

164. Ez a jelenség, amely ahhoz vezetett, hogy az ügyek kezelése lelassult egy olyan fórum előtt, amelynek munkaterhe meghaladja a képességeit, a „váróterem” effektusból következik, amely különösen az írásbeli eljárás és a szóbeli eljárás lezárását követően mutatkozik. Az ítéletet hozó tanácsnak szóbeli eljárás céljából itt kell először előkészítenie a megelőző ügyeket, vagy azokat az ítélet kihirdetésekor lezárni, mielőtt a tanács a következő ügyekkel foglalkozhatna. Ebben a keretben az a tény, hogy a kérdéses ügyek kezelése lényegesen kevesebb időt vett igénybe, mint a Baustahl-gewebe kontra Bizottság ítélethez³⁵ vezető ügyeké, mutatja, hogy az Elsőfokú Bíróság a lehető legnagyobb gondossággal járt el.

165. Ilyen körülmények között ahhoz, hogy terjedelmes és összetett ügyeket kezeljenek, egy négy év három hónapos időtartam nem minősíthető túlzottnak hosszúnak.

34 – Nem vettem figyelembe a 2000-es évet, mivel az ezen évhez kapcsolódó statisztikákat eltorzítják az igen terjedelmes Cement-ügyek (hivatkozás a 13. lábjegyzetben). A fent nevezett ügyek kezelése körülbelül öt évig tartott. Az ügyek egy 1 265 oldalas ítéletet eredményeztek.

35 – Hivatkozás a fenti 31. lábjegyzetben.

166. Tehát arra a következtetésre jutottam, hogy ez a jogalap nem elfogadható.

V – A Nippon Steel fellebbezése

167. A teljesség kedvéért hangsúlyozom, hogy ha valamely, a Közösség igazságszolgáltatási fórumával szemben támasztott döntéshozatal iránti igény meghaladja e fórum kapacitását, és a hatékonyság növelésére nem lehetséges belső intézkedések meghozatala anélkül, hogy hatással lenne azokra a minőségi követelményekre, amelyeket a fent nevezett fórum ítélkezési gyakorlatának továbbra is tiszteletben kell tartania, a közösségi jogalkotó felelősségébe tartozik, hogy fenntartsa a szükséges feltételeket ahhoz, hogy a Bíróság továbbra is el tudja látni az EK 220. cikk által reá háruló feladatokat.

168. A Nizzai Szerződés³⁶ megerősíti, hogy a közösségi jogalkotó elismeri ezt a felelősségét, és ezért különböző intézkedéseket tett az Elsőfokú Bíróság tekintetében az igényekkel lépést tartó kapacitás fenntartása érdekében. Itt elsősorban az EK 224. cikk által megnyitott lehetőségre gondolok, amely lehetőséget ad arra, hogy tagállamonként több mint egy bírót nevezzenek ki, és a Tanácsnak a 225a. cikkben előírt azon hatáskörére, amely alapján új, elsőfokú bírói tanácsokat hozhat létre.

A – Az első jogalap: az Elsőfokú Bíróság helytelen bizonyítási szint alkalmazásával tévesen alkalmazta a jogot, mivel bizonyították, hogy a Bizottság állításai nincsenek összhangban a felperes kereskedelmi érdekeivel, és ezért nem logikusak

1. A megtámadott ítélet releváns részei

169. Ez a jogalap a megtámadott ítélet 173–188. pontjára vonatkozik, amelyekben az Elsőfokú Bíróság a japán termelők a bizonyítási teherrel és a bizonyítási szinttel kapcsolatos előadásai vizsgálatakor alkalmazott elveit fejt ki.

170. Az EK 81. cikk (1) bekezdése megsértésének megállapításához szükséges bizonyítékra alkalmazandó jogi norma kapcsán az Elsőfokú Bíróság a 179. és 180. pontban kimondja:

„179. Amint azt a japán felperesek jogosan megjegyzik, a Bizottságnak pontos és ellentmondásmentes bizonyítékot kell szolgáltatnia azon szilárd meggyőződésének alátá-

36 – HL 2001., C 80 1. o.

masztására, hogy az állítólagos jogsértés megtörtént (lásd ilyen értelemben a CRAM és Rheinzink kontra Bizottság ítélet [lásd fent az 57. pontban] 20. pontját; a „Woodpulp II”-ítélet [lásd fent az 56. pontban] 127. pontját; a SIV. és társai kontra Bizottság ítélet [lásd fent az 57. pontban] 193–195., 198–202., 205–210., 220–232., 249–250. és 322–328. pontját; és a Volkswagen kontra Bizottság ítélet [lásd fent az 57. pontban] 43. és 72. pontját).³⁷

„180. Bárhogy is, fontos kihangsúlyozni, hogy nem szükséges a Bizottság által előterjesztett minden egyes bizonyítéknak eleget tennie e feltételeknek a jogsértés összes elemét tekintve. Elegendő, ha az intézmény által felhozott bizonyítékok a maguk teljességében értékelve megfelelnek e követelménynek (lásd ilyen értelemben a „PVC II”-ítélet [lásd fent a 61. pontban] 768–778. pontját, és különösen 777. pontját, amelyet a Bíróság az érintett pontokban megerősített az ellene előterjesztett fellebbezés keretében, a C-238/99. P., C-244/99. P., C-245/99. P., C-247/99. P., C-250/99. P.–C-252/99. P. és C-254/99. P. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyben 2002. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-8375. o.] 513–523. pontjában).”

171. A jogalap ezután azon lényeges elemek ellen irányul, amelyeket az Elsőfokú Bíróság szerint bizonyítani kell ahhoz, hogy meg lehessen állapítani az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértését. E tekintetben a fellebbező a megtámadott ítélet 181. és 185. pontjának alábbi részeit emeli ki:

„181. [...] az EK 81. cikk (1) bekezdésének szövegéből magából következik, hogy tilos minden olyan vállalkozások közötti megállapodás, hatásától függetlenül, amelynek versenyellenes célja van [...]“

„185. [...] a jogsértés fennállását tekintve lényegtelen, hogy a megtámadott határozat I. cikkében a Bizottság által kifogásolt, versenyellenes célú megállapodás megkötése a japán felperesek kereskedelmi érdekében állt-e, vagy sem, ha a Bizottság aktájában lévő bizonyítékok alapján megállapítható, hogy ténylegesen megkötötték a megállapodást.“

37 – A Bíróság 29/83. és 38/83. sz., CRAM és Rheinzink kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. március 28-án hozott ítélete (EBHT 1984., 1679. o.); és a C-89/85., C-104/85., C-114/85., C-116/85., C-117/85. és C-125/85–C-129/85. sz., Ahlström Osakeyhtiö és társai egyesített ügyekben 1993. március 13-án hozott ítéletének (EBHT 1993., I-1307. o., I-1445. o.) 127. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-68/89., T-77/89. és T-78/89. sz. Siv és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1992. március 10-én hozott ítélete (EBHT 1992., II-1403. o.) és a T-62/98. sz. Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2000. július 6-án hozott ítélete (EBHT 2000., II-2707. o.).

2. A fellebbező érvei

172. A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor nem a helyes

jogi következtetéseket vezette le abból a tényből, hogy a japán termelőknek semmilyen gazdasági érdeke nem fűződött az állítólagos jogsértés elkövetéséhez. A hiba különösen abban áll, hogy az Elsőfokú Bíróság nem fogadta el azt a jogi normát, amelyet az EK 81. cikk (1) bekezdésével kapcsolatos jogsértés bizonyításakor tiszteltni kell tartani a gazdasági érdekek nyilvánvaló hiánya esetén. Az Elsőfokú Bíróság egyszerűen úgy ítélte meg, hogy a gazdasági érdekek hiánya nem bír különös jelentőséggel, ha – a Bizottság aktájában szereplő bizonyítékok alapján – megállapítható, hogy a vitatott megállapodást megkötötték.

173. Ezzel szemben a fellebbező úgy véli:

- 1) annak a ténynek, hogy nem voltak gazdasági indokai a megállapodás megkötésére, azzal a következménnyel kellett volna járnia, hogy a más esetekben megkövetelteknel meggyőzőbb bizonyítékokat követelnek az említett megállapodás fennállása tekintetében;
- 2) a gazdasági indokok hiányának befolyással kellett volna lennie a Bizottság a megállapodás fennállását megállapító, nem egyértelmű bizonyítékokra alapított végkövetetéseire. Mindenesetre mivel a fellebbező vitatott piaci maga-

tartásának más magyarázata is volt, nem lehetett volna ebből az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó következtetést levonni;

- 3) a gazdasági indokok hiányának következményekkel kellett volna járnia a jogsértésben állítólagosan részt vett másik fél nevében tett nyilatkozatoknak a Bizottság feltevése alátámasztása céljából történő bizonyítékként való elfogadhatósága tekintetében. Ilyen bizonyítékot csak akkor kell elfogadni, ha a megállapodás minden lényeges aspektusát (így a résztvevőket, az időtartamot, a kérdéses termékeket és a jogsértés természetét) a nyilatkozatoktól független bizonyítékok alapján már megállapították. Ebben a tekintetben a fellebbező az Enso-Gutzeit kontra Bizottság-ügyben hozott ítélet³⁸ 91. pontjára utal.

3. A Bizottság érvei

174. A Bizottság úgy véli, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, de mindenesetre alaptalan.

³⁸ – Hivatkozás a fenti 14. lábjegyzetben.

175. A Bizottság elsősorban két érvet hoz fel a jogalap elfogadhatóságával szemben:

- 1) a jogalap nem elfogadható a nyilatkozatok, feljegyzések és más benyújtott dokumentumok pontosságával és bizonyító erejével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság által elvégzett ténybeli értékelés mélyebb vizsgálata nélkül (ez az érv szól – a Bizottság szerint – a második és a harmadik jogalap elfogadhatósága ellen is);
- 2) a jogalap az első fokon hivatkozott jogalapok keretét meghaladóan bővíti a fellebbezés terjedelmét, mert akkor a fellebbező az OCTG-csövek és az egyedileg gyártott csővezetékek európai exportjához fűződő gazdasági érdeke hiányával kapcsolatban fejtette ki érveit a Bizottság által benyújtott elemek bizonyító erejének értékelésétől teljesen függetlenül.

176. Az alábbi indokok miatt véli úgy a Bizottság, hogy ez a jogalap nem megalapozott:

- 1) A fellebbező érvei az érintett vállalkozásoknak a jogsértés fennállásával kapcsolatos

kereskedelmi érdekei hatására és – általánosságban – azok jelentőségére vonatkoznak. A megtámadott ítélet 184. pontjában az Elsőfokú Bíróság – a hatályos ítélkezési gyakorlattal³⁹ összhangban – úgy vélte, hogy a megállapodások, amelyek célja a verseny korlátozása, és amelyeket az EK 81. cikk (1) bekezdése kifejezetten tilt, nem igazolhatók a gazdasági összefüggések elemzésével, amennyiben e megállapodások tárgyát, amely a verseny korlátozása, okirati bizonyítékok kétséget kizáróan bizonyítják.⁴⁰

2) Annak kiemelése nélkül, hogy a fellebbező azon feltevését, amely szerint semmilyen gazdasági érdeke nem fűződött a vitatott megállapodáshoz, első fokon is kétségbe vonták, az Elsőfokú Bíróság számára – a fellebbező jogellenes magatartásával kapcsolatos közvetlen bizonyítékokat tartalmazó aktára tekintettel – elegendő lehetett e bizonyíték vizsgálata, és ennek alapján megállapíthatta, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésben foglalt tilalmat megsértették.

39 – Ugyanebben az összefüggésben a Bizottság a (22. lábjegyzetben hivatkozott) Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 55–57. pontjára hivatkozik.

40 – A megtámadott ítélet 184. pontja az alábbiak szerint szól: „Ami az olyan, a hazai piacok tiszteletben tartását célzó megállapodásokat illeti, mint amelyet a jelen ügyben a Bizottság megállapított, az Elsőfokú Bíróság a »Cement«-ítélet (lásd fent a 66. pontban) 1085–1088. pontjában úgy ítélte meg egyrészt, hogy azoknak már önmagukban versenykorlátozó céljuk van, és az EK 81. cikk (1) bekezdése által kifejezetten tiltott megállapodások csoportjába tartoznak, másrészt pedig hogy ez a cél, amelynek valós voltát az okirati bizonyítékok tagadhatatlanul igazolják a szóban forgó ügyben, nem igazolható az érintett versenyellenes magatartás gazdasági összefüggéseinek elemzése útján.”

3) Azok az érvek, amelyeket a fellebbező a fent hivatkozott Enzo-Gutzeit kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből kölcsönöz, tévesek, amikor a nyilatkozatoknak mint terhelő bizonyítékoknak az elfogadására vonatkoznak. A jelen ügyben nem a bizonyítékok elfogadhatóságáról volt szó, hanem a bizonyítékok szabad mérlegelésével kapcsolatos elv alkalmazásának keretében azok megbízhatóságáról.⁴¹

4. Álláspont

177. Azok az érvek, amelyekre a Bizottság ezen jogalap ellen hivatkozik, nem győznek meg. A kérdés, hogy az Elsőfokú Bíróság a helyes jogi normát alkalmazta-e a vitatott jogsértés alátámasztására hivatkozott bizonyítékok vizsgálatánál, magától értetődően jogi kérdés.

178. Egyébként az a mód, ahogyan a fellebbező bemutatta és megerősítette ezt a jogalapot, azaz hogy az Elsőfokú Bíróság által felhozott bizonyítékok ténybeli értékeléséből vont le bizonyos érveket, azt a benyomást kelthette, hogy a fellebbező e bizonyítékoknak a Bíróság által a fellebbezés szintjén történő újbóli vizsgálatát kívánja. Ebből az ügytelenségéből azonban – véleményem szerint – nem kell elfogadhatatlanságnak következnie.

41 – E tekintetben a Bíróság Vesterdorf főtanácsnoknak a Rhône-Poulenc kontra Bizottság ügyben előterjesztett indítványára hivatkozik (az Elsőfokú Bíróság T-1/89. sz. ügyben 1991. október 24-én hozott ítélete [EBHT 1991., II-867. o.] E részének 2. pontja).

179. Az az érv sem képes minket jobban meggyőzni, amely szerint a fellebbező kibővítette az első fokon hivatkozott jogalapok terjedelmét, amikor azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a bizonyítékok mérlegelésekor figyelemmel kellett volna lennie arra a körülményre, hogy a fellebbezőnek nem fűződött kereskedelmi érdeke a vitatott megállapodáshoz. Kétségtávol, a fellebbezőnek erre az érvre első fokon külön kellett volna hivatkoznia, de a bizonyítékok szabad mérlegelésére vonatkozó elv alkalmazásánál éppen az ilyen háttérrel kapcsolatos elemeket kell elvileg figyelembe venni.

180. E jogalap tartalmi értékelésekor arra a kérdésre korlátozom vizsgálatomat, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdése megsértésének elkövetésekor a kereskedelmi érdekek állítólagos hiányának, melyet a Bizottság határozatában megállapított, arra kellett volna-e vezetnie az Elsőfokú Bíróságot, hogy a bizonyítékokat eltérő módon értékelje, mint ahogyan azt a megtámadott ítéletben tette.

181. E tekintetben azt kell megvizsgálni, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 179–188. pontjában követett érvelést el lehet-e fogadni, azaz helyes-e az a döntés, hogy először a Bizottság által benyújtott bizonyítékokat vizsgálják, és csak másodlagosan értékelik, hogy a vitatott megállapodás fennállása összhangban van-e a kérdéses piacok helyzetével.

182. Véleményem szerint az Elsőfokú Bíróság álláspontja világos, és a hatályos ítélkezési gyakorlat fényében megkérdőjelezhetetlen.

183. A 179. pontban az Elsőfokú Bíróság először is az azóta terjedelmessé vált ítélkezési gyakorlatból⁴² következő azon elvre emlékeztet, amely szerint a Bizottságnak pontos és ellentmondásmentes bizonyítékot kell szolgáltatnia azon szilárd meggyőződésének alátámasztására, hogy az állítólagos jogsértés megtörtént. Ezután az Elsőfokú Bíróság szintén az állandó ítélkezési gyakorlatra⁴³ támaszkodva a 180. pontban hangsúlyozza, hogy elegendő, ha a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok egy csoportja egészében eleget tesz ennek a követelménynek. A 181. pontban az Elsőfokú Bíróság lezárja érvelésének első részét, amikor arra az állandó ítélkezési gyakorlatra⁴⁴ emlékeztet, amely szerint az EK 81. cikk (1) bekezdésének szövegéből magából következik, hogy hatásától függetlenül tilos minden olyan vállalkozások közötti megállapodás, amelynek versenyellenes célja van. A jelen ügyben a Bizottság először is azon megállapodás versenykorlátozó tárgyára támaszkodott, amelynek azután nagyszámú okirati bizonyíték segítségével igyekezett bizonyítani annak létezését és terjedelmét.

184. A 182. pontban érvelésének ezen első része alapján az Elsőfokú Bíróság arra a

megállapításra jut, hogy e körülménynek különösen a jelen jogalap első részére lehet fontos kihatása, amely lényegében azt állítja, hogy a megtámadott határozat 1. cikkében szankcionált megállapodásnak nincsenek versenyellenes hatásai.

185. Az Elsőfokú Bíróság érvelésének második része azzal a megállapítással kezdődik, hogy a felperesek által a kérdéses megállapodás hatásainak hiányáról kifejtett érvelése, még akkor is, ha megalapozott, önmagában nem vezethet a megtámadott határozat 1. cikkének megsemmisítéséhez (183. pont).⁴⁵

186. Még pontosabban, ami az olyan, a hazai piacok tiszteletben tartását célzó megállapodásokat illeti, mint amelyet a jelen ügyben a Bizottság megállapított, az Elsőfokú Bíróság a „Cement”-ítéletben úgy ítélte meg egyrészt, hogy azoknak már önmagukban versenykorlátozó céljuk van, és az EK 81. cikk (1) bekezdésében kifejezetten tiltott megállapodások csoportjába tartoznak, másrészt pedig, hogy ez a cél, amelynek valós voltát az okirati bizonyítékok tagadhatatlanul iga-

42 – Hivatkozás a fenti 37. lábjegyzetben.

43 – Korábbi hivatkozás a 170. pontban, amelyben a megtámadott ítélet 180. pontját idéztem.

44 – Lásd különösen a C-42/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet (EBHT 1999., I-4125. o.) 123. pontját.

45 – Ezen érv alátámasztására az Elsőfokú Bíróság a Bíróság C-277/87. sz., Sandoz prodotti farmaceutici kontra Bizottság ügyben 1990. január 11-én hozott ítéletére (EBHT 1990., I-45. o.), és az Elsőfokú Bíróság T-143/89. sz., Ferriere Nord kontra Bizottság ügyben 1995. április 6-án hozott ítéletének (EBHT 1995., II-917. o.) 30. pontjára hivatkozik.

zolja a szóban forgó ügyben, nem igazolható az érintett versenyellenes magatartás gazdasági összefüggéseinek elemzése útján (184. pont).

187. E tekintetben a jogsértés fennállását tekintve lényegtelen, hogy a versenyellenes célú megállapodás megkötése a felperesek kereskedelmi érdekében állt-e, vagy sem, ha a Bizottság aktájában lévő bizonyítékok alapján megállapítható, hogy ténylegesen megkötötték e megállapodást (185. pont).

188. Ezen ügyben lényegtelen az az érv, miszerint a felperesek bizonyították olyan körülmények fennállását, amelyek más megvilágításba helyezik a Bizottság által a közösségi versenyjog megsértésének megállapítása érdekében leírt tényeket, és a bizottsági érvelést helyettesítő hihető magyarázatát adják azoknak. Ezen érv alapjául szolgáló ítélkezési gyakorlat olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben a Bizottság kizárólag az érintett vállalkozások piaci magatartására támaszkodik a jogsértés fennállásának bizonyításakor⁴⁶ (186. pont).

189. A jelen ügyben a Bizottság okirati bizonyítékokra hivatkozott a versenyellenes

megállapodás létezésének alátámasztásaképpen. Emiatt a felperesek által felhozott ítélkezési gyakorlat itt nem irányadó, hacsak a Bizottság képtelen bizonyítani az előterjesztett okirati bizonyítékok alapján a jogsértés fennállását. E körülmények között a felperesek feladata, hogy ne csak a Bizottság elméletének hihető alternatíváját mutassák be, hanem hivatkozzanak a megtámadott határozatban a jogsértés létezésének alátámasztására előterjesztett bizonyítékok elégtelen voltára is (187. pont).

190. Az Elsőfokú Bíróság által követett érvelés teljes egészében összhangban áll az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság ítélkezési gyakorlatával. A fellebbező érvelése, amely szerint a vitatott magatartás hihető alternatív magyarázata – vagyis a kereskedelmi érdek hiánya – miatt szigorúbb követelményeket kellett volna az előterjesztett bizonyítékokkal kapcsolatban támasztani, az ítélkezési gyakorlat nagymértékű átalakítását vonná maga után.

191. Véleményem szerint semmi sem indokolja, hogy megváltoztassuk az ítélkezési gyakorlatot. Ahogyan azt a Bíróság nemrég az Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítéletben⁴⁷ (55–57. pont) kimondta, a versenyjogi ügyekben rendkívül nehéz lehet a bizonyítás, mivel a felek tökéletesen tisztában vannak a versenyellenes magatartások tilal-

46 – Az Elsőfokú Bíróság itt különösen a T-305/94–T-307/94., T-313/94–T-316/94., T-318/94., T-325/94., T-328/94., T-329/94. és T-335/94. sz. Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság, úgynevezett „PVC II” egyesített ügyekben 1999. április 20-án hozott ítéletre (EBHT 1999., II-931. o.) hivatkozik.

47 – Hivatkozás a fenti 22. lábjegyzetben.

mával és a kockázatos büntetésekkel. Ezért az esetek nagy részében a versenyellenes magatartás vagy megállapodás létezését bizonyos egybeesésekből és jelekből kell kikövetkeztetni, amelyek – együttesen figyelembe véve – más összefüggő magyarázat hiányában a versenyjogi szabályok megsértésének bizonyítékául szolgálhatnak.

192. Amennyiben – ahogyan a jelen ügyben – a Bizottságnak sikerül nagyszámú okirati bizonyítékot összegyűjteni a vitatott jogsértés alátámasztására, egyértelmű, hogy a bíróságnak először ezeket a bizonyítékokat kell értékelni. Csak ha ezek a bizonyítékok elégtelenek, akkor szükséges megvizsgálni, hogy a jogsértés létezése kikövetkeztethető-e a piaci magatartáshoz szorosan kötődő egybeesésekből és jelekből.

193. A fellebbező álláspontját egy, a House of Lords döntéséből kölcsönzött hasonlattal⁴⁸ illusztrálta: valószínűbb, hogy a Regent's parkban látott nagy barna állat egy juhászkutya, mint egy oroszlán, és következésképpen, az az állítás, hogy egy oroszlánról van szó, különleges bizonyítékokat tesz szükségessé.

194. Ez a hasonlat nem megfelelő a jelen ügyben, mert itt nem két olyan valószínű tény értékeléséről van szó, amelyek közül az egyik az adott környezetben valószínűbb, mint a másik, hanem egy valószínű ténynek az összegyűjtött bizonyítékok alapján történő bizonyításáról.

195. Amennyiben ezek a bizonyítékok elégségesnek tűnnek ahhoz, hogy bizonyítsuk a feltételezett jogsértés fennállását, eleget tesznek a meggyőző bizonyítékokkal kapcsolatos követelménynek.

196. Másként szólva, ha ténybeli jellemzők alapján bizonyított, hogy egy madár kacsá, kacsáról lesz szó, és nem varjúról, még akkor is, ha nincs víz a környéken.

197. Arra a következtetésre jutottam tehát, hogy a fellebbező első jogalapja nem elfogadható.

⁴⁸ – Secretary of State for the Home Department kontra Rehman [2001] UKHL47, D.4 melléklet, 5. pont (Lord Hoffman).

B – *A második jogalap: az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor egy olyan ügyben használt helytelen bizonyítási normát, amelyben az okirati bizonyítékok nem egyértelműek, miközben a felperes a vitatott magatartás hihető alternatív magyarázatát adta*

kérdés vizsgálatakor követett módszer, hogy a Bizottság a jogsértés létezésével kapcsolatban elégséges bizonyítékokat szolgáltatott-e, helyes volt: az Elsőfokú Bíróság eljárhatott úgy, ahogyan tette a hatályos ítélkezési gyakorlat alapján.

C – *A harmadik jogalap: az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor helytelen bizonyítási normát használt olyan bizonyítékként, amelyet azért kell szolgáltatni, hogy alátámassza a Bizottság által elsődleges bizonyítékokként bemutatott vitatott nyilatkozatokat, amelyek azonban kevésbé voltak hihetőek, egyáltalán nem egyértelműek, és ellentétben állnak a többi bizonyítékkal*

201. E két jogalapján keresztül a fellebbező a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság által elvégzett értékeléséből azt kívánja levezetni, hogy az Elsőfokú Bíróság túl gyenge bizonyítási normát alkalmazott.

198. Nem fogom ismertetni a fellebbező e két jogalapot alátámasztó érveit.

199. E két jogalapjának elején a felperes leszögezi, hogy az Elsőfokú Bíróság helytelen – túl gyenge – bizonyítási normát alkalmazott a bizonyítékok, azaz a Bizottság által kérdéses jogsértés alátámasztására hivatkozott nyilatkozatok és iratok értékelésénél.

202. Véleményem szerint ez a kísérlet, amely arra irányul, hogy a Bíróság ellenőrizze a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság által elvégzett értékelését, nem fogadható el, mivel meghaladja a fellebbezés keretét, amelynek a jogi kérdések vizsgálatára kell korlátozódnia.

200. Az első jogalap vizsgálatánál megállapítottam, hogy az Elsőfokú Bíróság által azon

203. Következésképpen e két jogalap nyilvánvaló elfogadhatatlanságához vezet.

D – *A negyedik jogalap: az Elsőfokú Bíróság jogi hibát követett el, amikor ellentmondásos és téves indokolásra alapozta azon feltevését, amely szerint Bert Becher 1997. április 21-i nyilatkozata megerősíti Pierre Verluca-nak az egyedileg gyártott acélcsővek tárgyában elkövetett jogsértéssel kapcsolatos nyilatkozatait*

1. A fellebbező érvei

204. A fellebbező a megtámadott ítélet 220. pontjára utal, amelyben az Elsőfokú Bíróság kimondja: „[...] Amennyiben továbbá valamely dokumentum nem mond nyilvánvalóan ellen Pierre Verluca nyilatkozatainak a piacfelosztó megállapodás létezésével és alapvető tartalmával kapcsolatban, az a tény, hogy a Bizottság az általa leírt megállapodás lényeges elemeire nézve bizonyítékot szolgáltat, elegendő ahhoz, hogy megfelelően alátámassza a megállapodást a terhelő bizonyítékok csoportjával összefüggésben [...]”.

205. Bert Becher nyilatkozata azzal kapcsolatos jelentőségének értékelésekor, hogy az alátámasztja Pierre Verluca nyilatkozatait, az Elsőfokú Bíróság elutasította azt a normát, amelyet saját maga fogalmazott meg a megtámadott ítélet 220. pontjában. Bert Becher, amikor azt állította, hogy az európai termelők között semmiféle piacfelosztó megállapodás nem létezett, lényeges ponton mondott ellent Pierre Verluca nyilatkozatainak. Az Elsőfokú Bíróság nyilvánvalóan elmulasztotta figyelembe venni ezt a pontot, jóllehet a 302. pontban megerősítette, hogy ez az ellentmondás kihat Bert Becher nyilatkozata

ának hihetőségére. Az Elsőfokú Bíróság mindazonáltal úgy vélte, hogy ez a nyilatkozat megerősíti Pierre Verluca nyilatkozatát az egyedileg gyártott acélcsővek piacát felosztó megállapodással kapcsolatban.

206. Valójában az Elsőfokú Bíróság Bert Becher nyilatkozatával kapcsolatban ellentmondásos bizonyítékokat fogad tehát el, miközben saját normájának megfelelően valószínűleg elutasított volna ilyen ellentmondásos nyilatkozatokat, ha azok az iratokban szerepelnek. Az Elsőfokú Bíróság tehát önkényes különbségtételt teremtett a nyilatkozatok és az iratokba foglalt bizonyítékok között.

207. Ezen önkényes különbségtétellel az Elsőfokú Bíróság jogban tévedett Bert Becher vallomása bizonyító erejének értékelésekor. Ez a nyilatkozat tehát nem használható fel az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos piacfelosztó megállapodások létének megerősítésére.

2. A Bizottság érvei

208. A Bizottság megjegyzi, hogy ez az érv nem elfogadható, mivel csupán az Elsőfokú

Bíróság három egymástól független következtetésének egyikére irányul (333., 334., 335. és 336. pont), amely az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos.

nyilatkozatban elismert körülmények, amelyek szintén terhelőek az érdekelt számára, biztos bizonyító erővel rendelkeznek.

209. Másodlagosan a Bizottság azt állítja, hogy a jogalap nem megalapozott, mert az Elsőfokú Bíróság jogosan tehetett különbséget a vitatott jogsértésekkel kapcsolatban később tett nyilatkozatok és az adott időszakból származó okirati bizonyítékok között.

212. A fellebbező feltevése ismét azt kérné a Bíróságtól, hogy az állapítsa meg, hogy egy nyilatkozatnak, amely szintén terhelő arra a személyre nézve, aki azt tette, nem tulajdonítható semmilyen bizonyító erő, mivel a nyilatkozat hiányos, vagy részleges tagadás gyengíti. Az ilyen állítás nem összeegyeztethető az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 211. és 297. pontjában kifejtett azon – nem vitatott – álláspontjával, amely szerint azokat a nyilatkozatokat, amelyek a nyilatkozattevő érdekeivel ellentétesek, különösen megbízható bizonyítékoknak kell tekinteni.

210. A jogsértések bekövetkezésének időszakában a nyomozás kezdete előtt készült iratok azonos bizonyító erővel rendelkeznek az általuk tárgyalt aspektusokkal kapcsolatban. Ebben az időszakban kevésbé valószínű, hogy tartalmukat a vizsgálattal kapcsolatos taktikai megfontolások befolyásolják. Ha az ilyen iratok tartalma világosan ellentmond a később tett nyilatkozatoknak, ésszerű a kétség a fent nevezett nyilatkozatok megbízhatóságával kapcsolatban. Ezekben az esetekben nem következtethetünk arra, hogy az iratok összefüggéstelenek.

3. Mérlegelés

211. Más a helyzet azokkal a nyilatkozatokkal, amelyeket később, a nyomozás során tettek. Bizonyos tényeket ezek elismerhetnek, míg másokat tagadhatnak, mert az érintett a Bizottság vizsgálata során feltételezheti, hogy a Bizottság már értesült bizonyos tényekről és körülményekről. Az ilyen

213. A megtámadott ítélet 334. pontja⁴⁹ első mondatának megfogalmazásából – „Az Elsőfokú Bíróság korábban már úgy ítélte meg, hogy ha [...] Pierre Verluca nyilatkozatai önmagukban elegendőek ez esetben a megtámadott határozat többi tényezőjének igazolására [...]” – arra következtethetünk, hogy a 333. pontban megfogalmazott következtetés, amely Bert Becher nyilatkozatára támaszko-

49 – Teljes egészében a jelen indítvány 38. pontja idézi.

dik azért, hogy alátámassza Pierre Verluca egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos nyilatkozatait, a 334. és 335. pontban megfogalmazott következtetéshez képest, amely szerint Pierre Verluca nyilatkozatai önmagában elegendőek annak bizonyítására, hogy a vitatott jogsértés ezekre a termékekre is kiterjed, másodlagos jellegű.

214. Mivel a fellebbező jogalapjai nem irányulnak kifejezetten a 334. és 335. pontban megfogalmazott következtetésre, ebből arra következtethetők, hogy ez a jogalap, még ha elfogadjuk is, nem vezethet a megtámadott ítélet megsemmisítéséhez, és következésképpen nem kell megvizsgálni, mivel a jogalap hatástalan.⁵⁰

215. Tehát azt csak a teljesség kedvéért fogom megvizsgálni a továbbiakban.

216. A fellebbező valójában azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az eltérő mércét alkalmaz, amikor az iratokban foglalt bizonyítékoknak, amelyeknek ellentmondanak Pierre Verluca nyilatkozatai, nagyobb bizonyító erőt tulajdonít, mint azoknak a nyilatkozatoknak, amelyek részben eltérnek ezektől a nyilatkozatoktól.

50 – Lásd a 30. lábjegyzetben hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

217. Osztom a Bizottság azon állítását, amely szerint a vállalkozás nevében a nyomozási eljárás során, a jogsértés felfedését követően tett nyilatkozatokat a bizonyítékok értékelése szempontjából nem lehet a jogsértés ideje alatt, a nyomozás kezdete előtt készített iratokkal azonos módon megítélni.

218. Magától értetődő, hogy az ilyen nyilatkozatokat tevő személyek igyekeznek titkolni azokat a tényeket, amelyek szerintük eltitkolhatók. Ezek a nyilatkozatok gyakran részlegesek, és néha homályosak. Mindazonáltal, amennyiben az azokat tevő személlyel szemben tartalmaznak terhelő információt, megbízhatóknak minősíthetők, ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság jogosan jegyzi meg a megtámadott ítélet 211. és 297. pontjában.

219. Különösen ez az eset, ha a különböző nyilatkozatok eltérő elemei nyilvánvalóan függetlenek azoktól az elemektől, amelyekkel kölcsönösen megerősítik és alátámasztják egymást.

220. A jelen ügyben Pierre Verluca nyilatkozatai és Bert Becher nyilatkozata eltérnek a jogsértés területi hatályával kapcsolatban, egybeesnek azonban a jogsértés tárgyi hatályával kapcsolatban.

221. Az a tény, hogy Bert Becher nyilatkozatával megerősíti, hogy a vállalkozása részt vett egy olyan piacfelosztó megállapodásban, amely az egyedileg gyártott csővezetékekre is vonatkozott, és amelyet saját vállalkozása terhére ró, elegendő okot szolgáltatott az Elsőfokú Bíróságnak ahhoz, hogy a fent nevezett nyilatkozatnak az egyedileg gyártott csővezetékekre vonatkozó részét megbízhatónak tekintse.

222. Ebből arra a következtetésre jutottam tehát, hogy a fellebbező negyedik jogalapja, még ha nem is hatástalan, de semmi esetre sem megalapozott.

VII – A költségekről

223. A megelőző megfontolásokból arra a következtetésre jutottam, hogy a Sumitomo és a Nippon fellebbezései teljes egészükben megalapozatlanok.

224. Mivel a Bizottság a fellebbezőknek a költségekben történő marasztalását kérte, azokat kötelezni kell a költségek megfizetésére a Bíróság eljárási szabályzata 122. cikke 1. §-nak megfelelően.

VIII – Véggöveztetések

225. A fent kifejtett indokok alapján azt javasolom a Bíróságnak, hogy:

A. A C-403/04. P. ügyben:

- 1) a fellebbezést nyilvánítsa megalapozatlannak;
- 2) a Sumitomo Metal Industries Ltd-t kötelezze a fellebbezés költségeinek viselésére.

B. A C-405/04. P. ügyben:

- 1) a fellebbezést nyilvánítsa megalapozatlannak;
- 2) a Nippon Steel Corp-t kötelezze a fellebbezés költségeinek viselésére.